XX. évfolyam 3. szám **Ára: 1 forint** 1964. január 16

— Mi az, maguk január közepén szilvesztereznek?
— Igen, mert most fejeztük be az 1963-as tervet.

Pusztai Pál rajza

IGAZSÁG

Komisz ember az én igazgatóm, Veres Mihály, régi, kedves pajtásom. Elfelejtette már, hogy munkássorból került az üzem élére. Fejébe szállt a gőz az igazgató elvtársnak. Mert ha én, Kiss Balázs előadó – aki éppen olyan kétkezi dolgozó voltam, mint annak idején Veres Miska –, kérek tőle valami csekélységet – ne tagadja meg! De hát most már mérnök is, meg igazgató is, megszédítette a sok tanulás, a diploma, meg a hatalom. Belőlem csak előadót csinált a termelési osztályon és a vállalati lakások elosztásánál is félretett engem, régi harcostársát, kenyeres pajtását. És csak magyarázott szüntelen, hogy nézd, Balázs így, nézd Balázs úgy, a te családi helyzeted nem indokolja annyira, mint Timót Andrásé. Ti ketten vagytok, Timótnak négy gyereke van, a szociális helyzeted is sokkal jobb, mint Timóté, vagy a többi igénylőé. Aztán meg egyre csak azt hajtogatja, hogy a döntés nemcsak rajta múlik, de ha rajta múlna, akkor sem tudna erőszakot elkövetni az igazságon. Megmondtam neki is, meg bent az üzemben is mindenkinek, hogy Veres Miska se a régi már! Amióta igazgató lett, megszállta a dicsőség, elszakadt az osztályától, odahúz most az íróasztalhoz, az autóhoz, meg az egyetemhez, nem a munkatársaihoz. Nekem hiába mondja, hogy nem felejtette el a küzdelmes napokat, és a régi nehéz időket, amikor még együtt küszködtünk! Egy igazgató tud segíteni, ha akar, és nekem még a barátom is. Azazhogy, csak volt a barátom. Timót meg senkije sem volt, mégis neki adta a lakást. Meg is mondtam lent az üzemben mindenkinek: nagy széltoló lett Veres Mihályból, olyan nagy, hogy sohasem hittem volna ezt róla.

Persze hogy visszamondták neki. Erre mézes-mázos beszéddel csitítgatott, hogy ne rágalmazzam, ne járassam le a dolgozók előtt, mert kénytelen lesz fegyelmit indítani ellenem, vagy beperelni rágalmazásért. Engem, régi kenyeres pajtását! Hát idáig süllyedtünk Veres Mihály igazgató úr! – mondtam neki bent az irodájában, ahová behívott egy kis beszélgetésre. Mindjárt meg is kérdeztem, hogy mennyi sápot szedett azokból az újításokból, amelyekbe az újítók bevonták? Telitalálat volt, éktelen haragra gerjedt, de türtőztette magát, és azt mondta, majd gondolkozik, hogy mit csináljon velem. De nem csinált semmit, hallgatott, mint a csuka, mert úgy látszik, mégiscsak igaz az a közmondás, hogy akinek vaj van a fején, ne menjen a napra. Megmondtam én ezt is a dolgozóknak, azok meg csak hümmögtek, mert nyíltan egyikük sem mer beszélni az igazgató ellen. Azért mégiscsak elterjedt ez az újítási dolog Veres Mihályról, a sáppal együtt, amit az újítóktól leakasztott. A kis Beke, a karbantartó részlegből már az összeg után érdeklődött, amit Veres Mihály ilyen címen felvett. Kétszázötvenezer forintot hallottam emlegetni – mondtam Bekének –, de bizonyosat nem tudok, mert olyasmit én nem szeretek állítani, amiről nem vagyok meggyőződve. Dehát az ember nem lehet elég óvatos. A kétszázötvenezer a fülébe juthatott Veres Mihálynak, mert megint behívatott az irodájába, és így szólt: „Még mindig nem nyughatsz, te Balázs, egyre csak rágalmakat szórsz rám, mert nem juttattalak olyan előnyökhöz, amelyekre nem vagy jogosult. Bejelentettem a felettes hatóságomnál az ügyet, és most kivizsgálják, hogy én vagyok-e az osztályáruló és a sápot szedő széltoló, vagy valaki más."

Egy hétig vizsgálták hárman, felülről jött emberek, amiket Veres Mihályról széltében-hosszában beszéltek már az üzemben, és az egész vállalatnál. Persze, az lett a vége, amire számítottam: holló a hollónak nem vájja ki a szemét, az ellenőrök sem bántották Veres Mihályt. Azt vették jegyzőkönyvbe, amit az üzemiek mondtak, amikor meghallgatták őket: konkrétan nem tudnak semmiről – bizonygatták –, de én, Kiss Balázs, pofáztam mindig Veresről mindenfélét, amióta Timót kapta meg a lakást. Az újítók meg éppen fordítva beszéltek, mint ahogy kellett volna, vagyis: Veres sokat segített nekik, mert érti a dolgát, de nem volt társújító, s nem is részesedett az újítási díjból. Egyetlen egy önálló újítása volt csupán, azért kapott 2500 forintot, és nem 250 000-et.

Ezzel a kis eltéréssel mégiscsak nekem lett igazam, de a vállalati értekezleten, az összes dolgozók jelenlétében, mégis bajkeverőnek és rágalmazónak neveztek engem, aki le akartam leplezni Veres Mihály üzelmeit. Mindenki ellenem beszélt, csak Veres Mihály hallgatott, az értekezlet végéig. Akkor így szólt: „Nem kívánom Kiss Balázs megbüntetését."

Hiába minden: nálunk csak az igazgatónak lehet igaza. Sürgősen el is megyek dolgozni egy másik vállalathoz...

Földes György

MINDENFÉLE

Minél idősebb az ember, annál több a frontátvonulás.

*

Sok író nem ért az irodalomhoz, csak az íráshoz.

*

A mai tudomány legnagyobb hátránya az, hogy az ember nem tud lépést tartani önmagával.

*

Amikor a zseni megelőzi a korát, olyasmit tud, mint a következő korok átlagembere.

*

A pletykát az jellemzi, hogy állítólag igaz.

F. L.

Reklamáció

Karrierista

– Mi szeretnél lenni, ha megnősz, kisöreg?

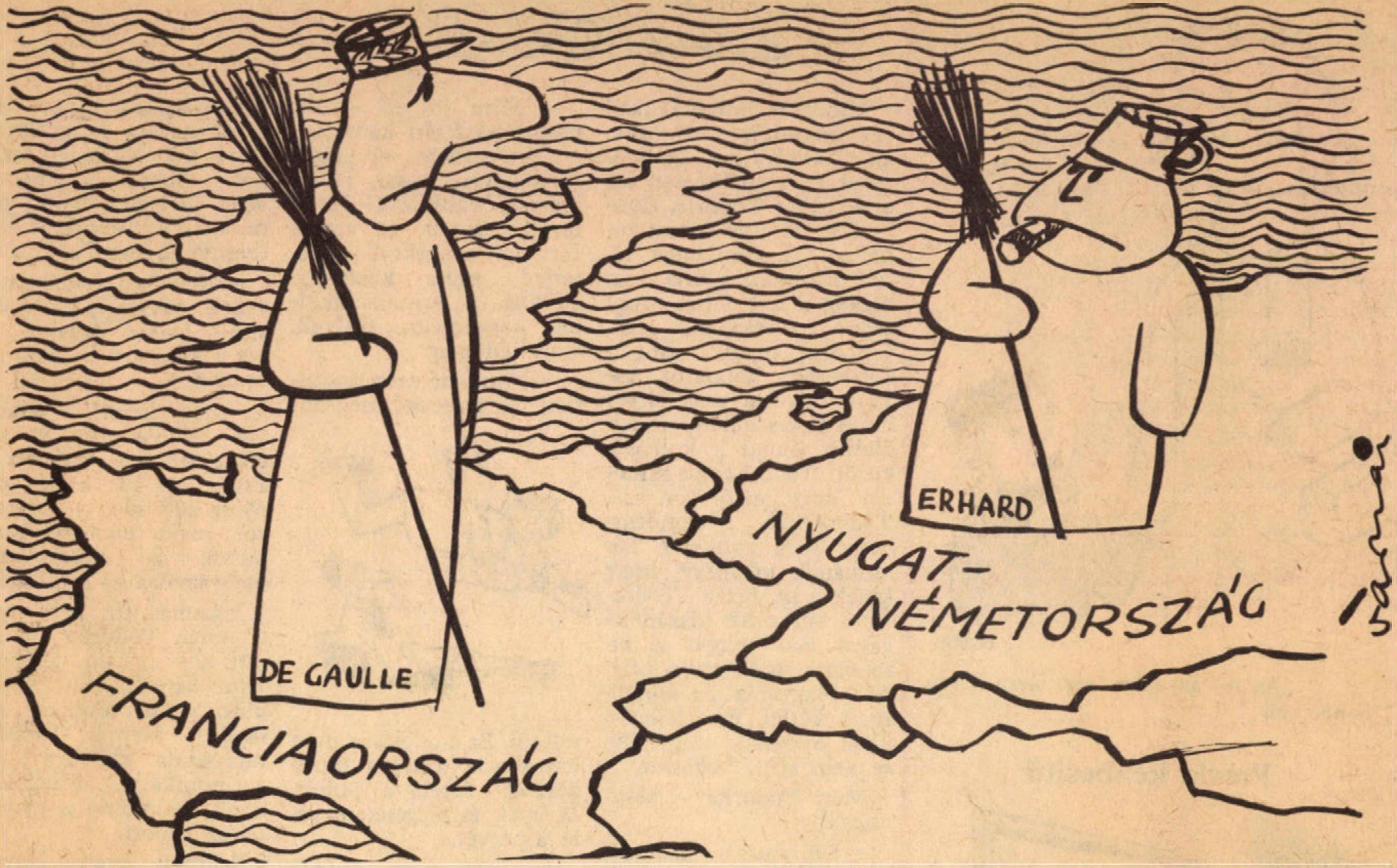
– Nagy öreg!

Közös megegyezés

Elhidegült a francia-nyugatnémet barátság

Várnai György rajza

Hatlövetű szabadság

Az amerikai „National Guardian" című hetilapnak van egy rovata, amely minden héten egy-egy afféle „Ezt olvastuk"-jellegű sajtóidézetet közöl. Szabadon fordítva körülbelül ez a címe a rovatnak: „A hét legnagyobb baromsága". Véleményünk szerint a Dallasban lakó Edwin A. Walker nyugalmazott tábornok nyilatkozata az egész esztendő termésének élén áll. Ez a közismerten reakciós tábornok a vancouveri „Sun"-nak adott nyilatkozatában többek között a következőket mondta:

— Ebben az országban a lőfegyverek széleskörű és szabad elterjedése Isten kegyelme után a szabadság elképzelhető legnagyobb biztosítéka.

Ez olyan szép, hogy nem csodálkoznánk, ha Texasban himnuszt írnának belőle.

TALÁLKOZÁS

Színhely: egy autóbusz peronja.

Szereplők: A Szürke Kalapos Férfi, A Robin-Hood Sapkás és A Szemüveges.

A SZÜRKE KALAPOS FÉRFI (magában): Jaj, de kínos, jaj, de kínos! Úgy tesznek, mintha nem ismernének... Elfordítják a fejüket... Ez az egyik itt a Kertész, a másik a Verpeléti... Valaha együtt dolgoztam velük... Jajdekínos, jajdekínos... Biztos, ők is felismertek, csak úgy tesznek, mintha... Emlékszem, Kertészről azt mondtam annak idején egy értekezleten, hogy klerikális érzelmű... Illetve ezt nem is róla mondtam, hanem a másikról, Verpelétiről. Jajdekínosjajdekínos... Most mit csináljak?... Talán már nem emlékszik rá... Dehogy nem emlékszik... Ilyet nem felejt el az ember... De mit mondhattam Kertészről?... Ja, tudom már... A szemébe vágtam, hogy hőbörgött... Akkor... A szemébe... Jajdekínosjajdekínos... Most mi az istent csináljak?

A ROBIN-HOOD SAPKÁS (magában): Ezt a két embert ismerem... Mi az, hogy ismerem! Évekig kollégák voltunk, egy vállalatnál dolgoztunk... Az egyik a Verpeléti, a másik pedig a Strimauer... Most úgy csinálnak, mintha nem ismernének... Biztosan haragszanak rám... Hű de meleg helyzet... Verpelétiről azt mondtam annak idején, hogy jobboldali szocdem, erre tisztán emlékszem, valószínűleg ő sem felejtette el... Hű de meleg, hű de meleg... A másikat pedig azzal vádoltam meg egy gyűlésen, egy hajnalig tartó gyűlésen, hogy kozmopolita... Kozmopolita kulák!... Ezt mondtam?... Igen, ezt mondtam... Én? Az lehetetlen... De igen... Nem... De igen... Nem... Legjobb lenne leszállni... Nem szállok le... Leszálljak, vagy ne szálljak le?

A SZEMÜVEGES (magában): Puff neki! Jól összekerültem ezekkel a pasasokkal!... Mind a kettőt jól ismerem és ők is ismernek engem... A szürke kalapos, az a Strimauer... A másik, azzal a hülye Robin-Hood sapkával, az pedig a Kertész... Kertész elvtárs... Mind a ketten elfordítják a fejüket... Ahá, nem akarnak észrevenni... Dehát miért?... Fogalmam sincs... Azazhogy, valami rémlik... Csak nem azért, mert egyszer... Még régen... Nagyon régen... De, egészen biztos azért... Jézusmária, miket is mondtam én róluk?... Megvan, tudom már... Strimauerről azt állítottam, hogy dekadens burzsuj fióka... És mit mondtam a Kertészről?... Kertészről csak annyit mondtam, hogy narodnyik... Puff neki!... Most mind a ketten itt állnak mellettem és... Mitévő legyek?

(Az autóbusz, hirtelen fékez. A három férfi összeborul. Egymásra néznek. Kínosan vigyorognak.)

A SZÜRKE KALAPOS FÉRFI (meglepetten): Nicsak, te vagy az, Kertész elvtárs?

A ROBIN-HOOD SAPKÁS (örömmel): Strimauerke! Nem is vettelek észre!

A SZEMÜVEGES (lelkesen): Szervusztok, elvtársak! Észre sem veszitek a szegény embert?

(Megkönnyebbülten beszélgetni kezdenek az egészségi állapotukról, az időjárásról, a televízió műsoráról és arról, hogy ki szebb: a Sophia Loren, vagy a Brigitte Bardot?)

Mikes György

Műhaj-kalap a divat

– „Az én anyukám egy olyan híres bohóc volt . . ."

Precíz kézbesítő

Tódorka a békeangyal

Minden vállalatnál akad egy békeangyal. Nálunk, az ITATERV-nél (Italboltokat Tervező Intézet) ezt a tisztséget Tódorka Gyula tölti be. Készenvett ruhában jár, nincsenek fehér szárnyai, glória sem ragyog a feje felett. Alacsony, kerekképű férfi, látszólag olyan, mint a közönséges halandók. Angyali mivolta csak akkor derül ki, ha valami nézeteltérés támad a kollégák között. Tódorkának mindegy, hogy miről van szó, Tódorkának mindegy, hogy kiről van szó, Tódorkának mindegy, hogy kinek van igaza. Tódorka a vértanúk elszántságával veti magát a kirobbanó indulatok útjába. Magyaráz és könyörög, kérlel és csillapít. Nem nyugszik, míg helyre nem áll a békesség.

Mert Tódorka – békeangyal!

– Baj van? – érdeklődött aggodalmasan a minap, amikor éppen toporzékolva táncoltam körül rajzasztalomat.

– Gyere! – feleltem dühösen. – Gyere ide, és nézd meg, mit tervezett már megint ez a nyomorult Kázmér. Ötven centi magas ajtónyílást, három méter magas söntéspultot, neon-csillárt a mellékhelyiségbe. És a ruhatárba a frizsideren keresztül van a bejárat. Most átmegyek hozzá, és megetetem vele a tervét!

– Mire jó ez? – állt utamba széttárt karokkal. – Mit érhetsz el ezzel? Rossznéven veszi, ellenségeddé válik. Sőt! Ha a bírálatnak ez az etetős formája széleskörűen elterjed, egész közösségi életünk a brutális ököljog posványába süllyed. Gondold meg!

– Mindent meggondoltam, és mindent megfon-

toltam. Ez a dilettáns nem hátráltatja többé a munkánkat. Betelt a pohár. Megyek, és megetetem vele a tervét.

A köpenyem övénél fogva húzott vissza.

– Ismered te ezt a Kázmért? – nézett erősen a szemem közé.

– Már hogyne ismerném, hiszen két éve rontja itt a levegőt.

– Nem a tervezőt kérdezem – rázta fejét szomorúan Tódorka –, hanem Kázmért, az embert? Bepillantottál-e valaha magányos, szeretetre vágyakozó, érzékeny lelkébe? Mit tudod te, talán csak azért tervez ilyen furcsaságokat, hogy felhívja magára a figyelmet, hogy többet foglalkozzanak, többet törődjenek vele? Jó szóra, baráti útmutatásra áhítozik az élet ezernyi útvesztője között.

– Nem – feleltem növekvő zavarral, és csökkenő harci kedvvel –, ezt a Kázmért én nem ismerem.

– No látod! – sóhajtott fel Tódorka, és eleresztette az övemet. – Pedig ez itt a lényeg. Most add ide a tervrajzot, majd én átmegyek hozzá, és rábeszélem hogy javítsa ki a hibákat.

Izgalmas tíz perc telt el. Aztán Tódorka visszajött. De milyen állapotban! Sápadt volt, felindult, egész testében remegett. Némán odaállt rajzasztala elé. Folytatta a munkáját. Nagyokat nyelt, időnként a gyomrához kapott.

Szörnyű gyanú ébredt bennem.

– Te! – ragadtam meg a vállát. – Ez a briganti veled, a békeangyallal etette meg a tervét?!

Bágyadt mosollyal bólintott.

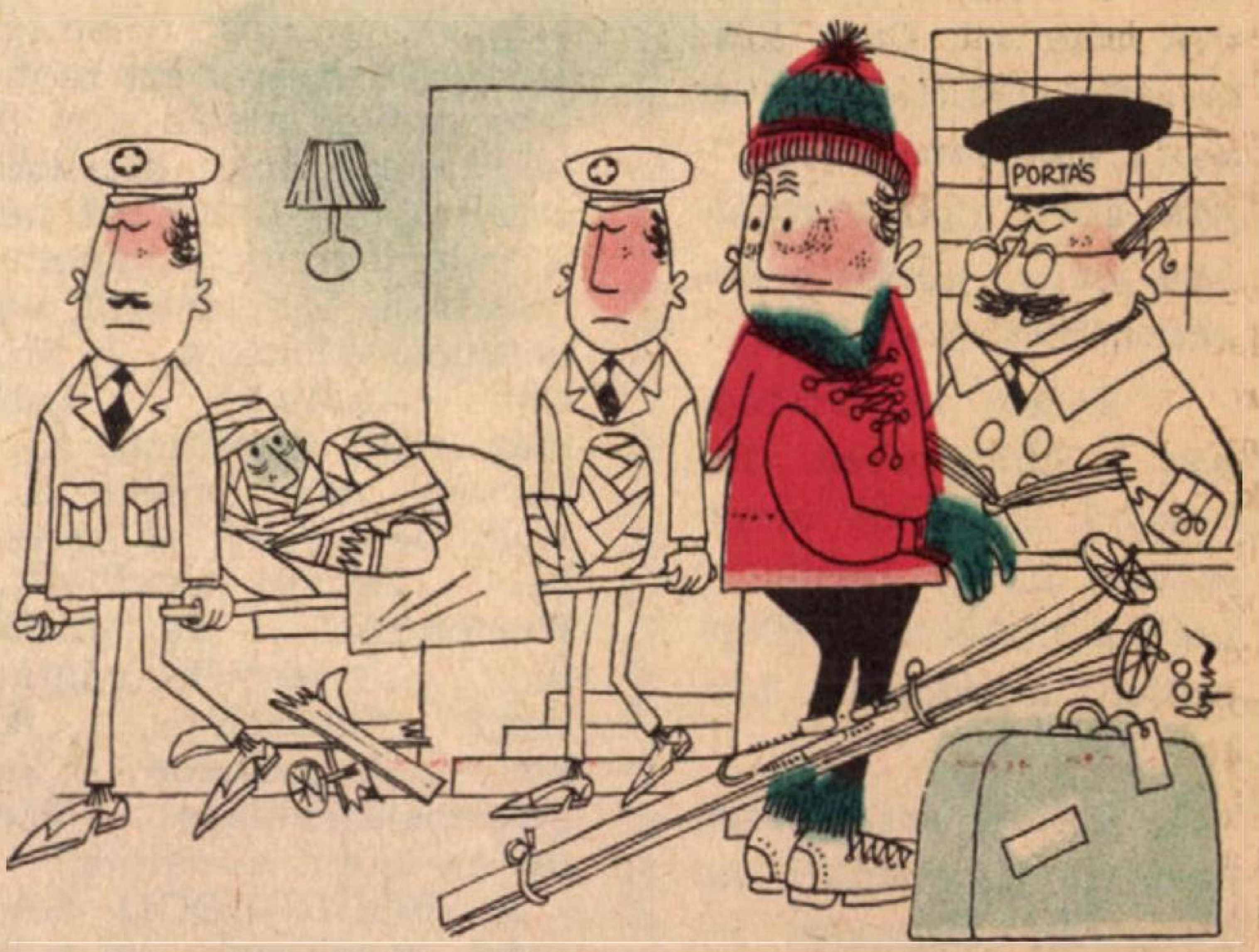
– A hibás terv – formálta nehézkesen a szavakat – megbontotta közöttünk az egyetértést. A hibás terv most már megsemmisült. Nem mindegy, hogyan?

Kürti András

Januári helyzetkép

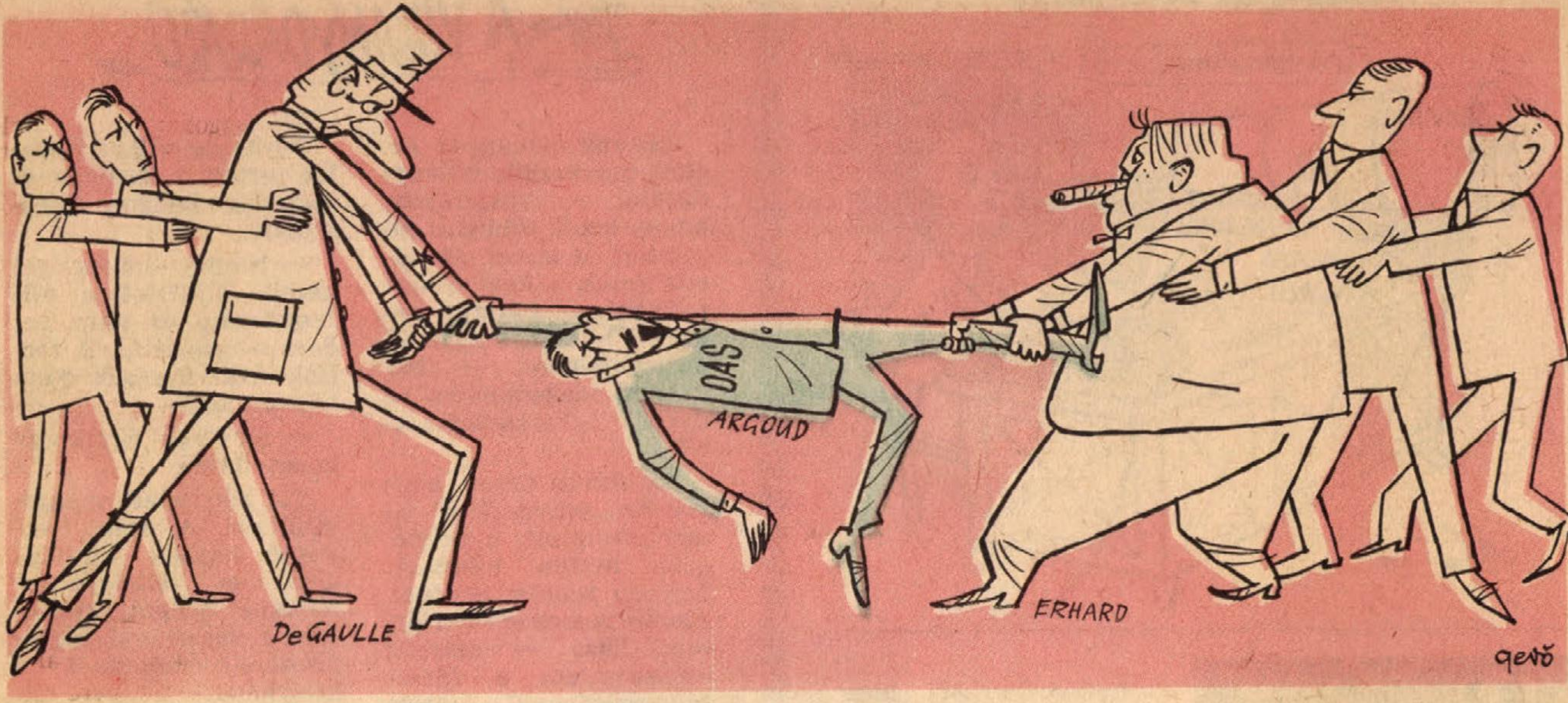
Sí-szálloda

– Önnek szerencséje van, éppen most üresedett meg egy szoba . . .

Ez a barátság – elszakíthatatlan?!

Gerő Sándor rajza

VENDÉGLÁTÓK – VENDÉGEK 12 : 1

Kedvenc déli lapomban olvasom, hogy az illetékesek megint ellenőrzést tartottak a vendéglátóipari üzemekben és – mint már annyiszor – megint leleplezték a vendéglátóipar elnyűhetetlen turpisságait. Ehun a súlycsonkított leleplezés!

A Trojkában csak Rocky Cellar sör volt kapható, holott a raktárban nagy mennyiségű olcsó sört is találtak az ellenőrök. A Rózsa presszóban falikút-vizet adtak szódavíz-árban. Az Emke bárban rúzsos pohár az asztalon, és így tovább, és így tovább . . .

Tizenhárom próbavásárlást eszközölt az ellenőrzés, és tizenkét portékáról azonnyomban kiderült, hogy súly- vagy térfogathiányban szenvednek szegények. Ebből a tényből még a talponálló vendég is megállapíthatja, hogy az eredmény 12 : 1 a vendéglátók javára.

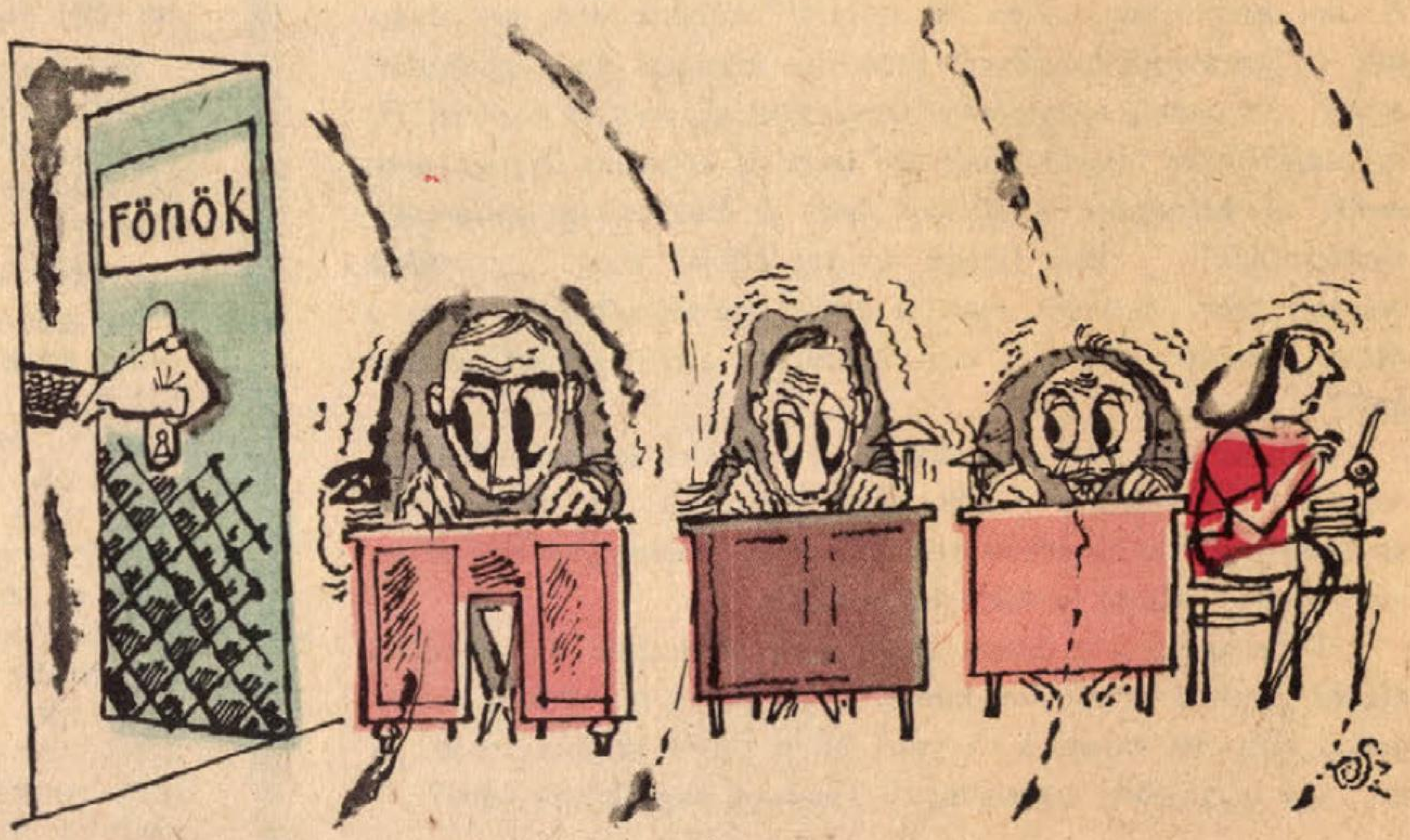
Hogy az ördögbe születhetett meg ez a mindent elsöprő győzelem? – morfondírozok magamban. Így – mondja az írás –, amint tovább olvasom: a Diótörőben 200 milliliter szesz helyett 162-őt, a Rózsában 250 helyett 207-et, a Trojkában 200 helyett 160 milliliter szeszt öntöttek a pohárba. És így tovább, és így tovább . . .

Az ellenőrzők harminchét szeszmintát is vettek, illetve vittek laboratóriumi vizsgálatra, hogy megállapíttassék: voltak-e keresztvíz alatt, vagy nem. Ha valamelyik mintaszesz kereszteltnek minősül, akkor a keresztszülőn úgy elverik a port, hogy még igazgató korában is megemlegeti. Nekem szent meggyőződésem, hogy a vétkesek, miként a múltban, a jelen esetben is meg fogják kapni a magukét. Aztán megy minden tovább, mintha mi sem történt volna. Ugyanis, ha az eddigi büntetésekkel nem lennének megelégedve ezek a vendégszerető jó emberek, már régesrégen leszoktak volna a vendégvágásról.

(bernáth)

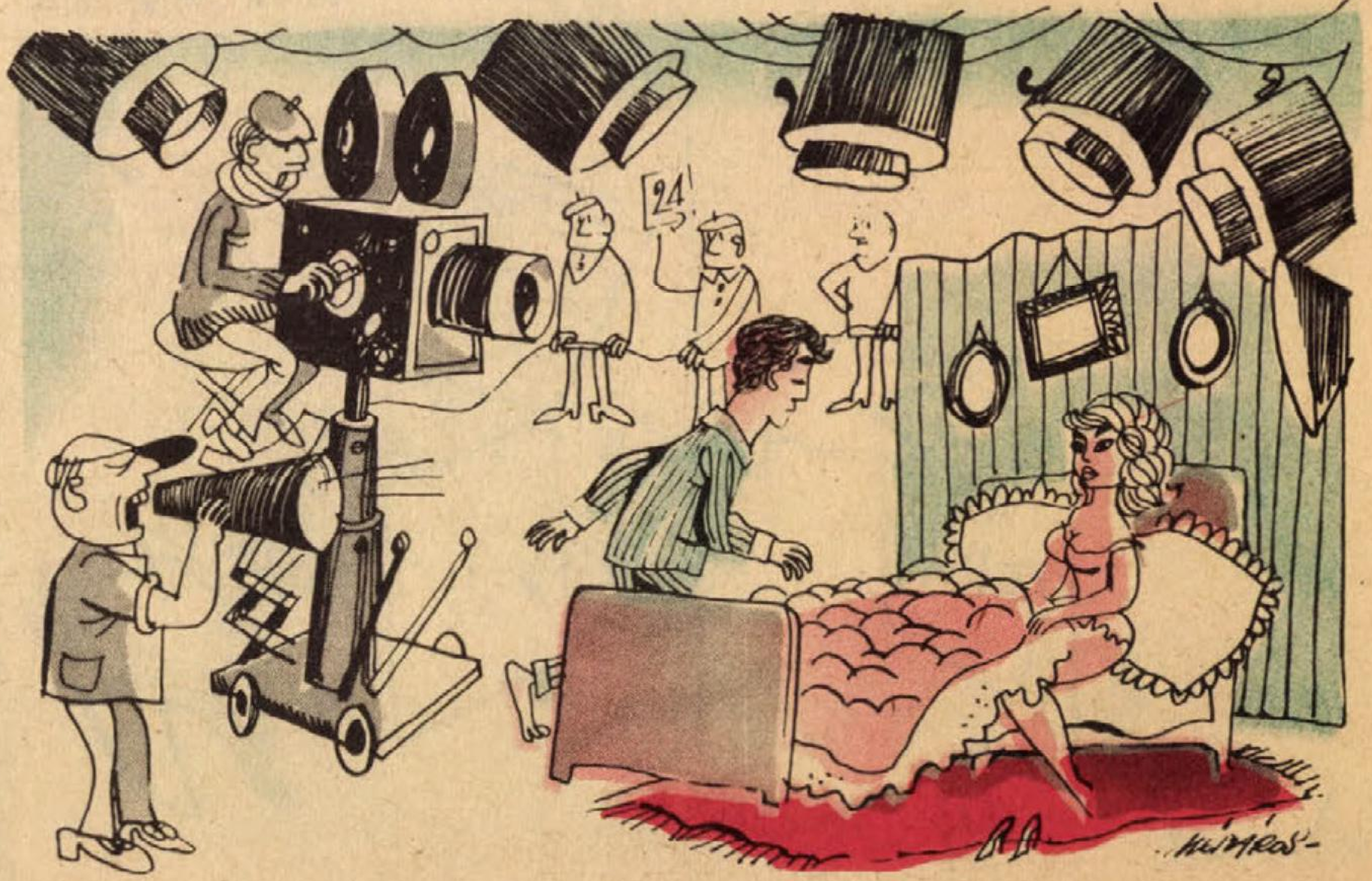
Ha ideges a főnök . . .

Szűr-Szabó József rajza

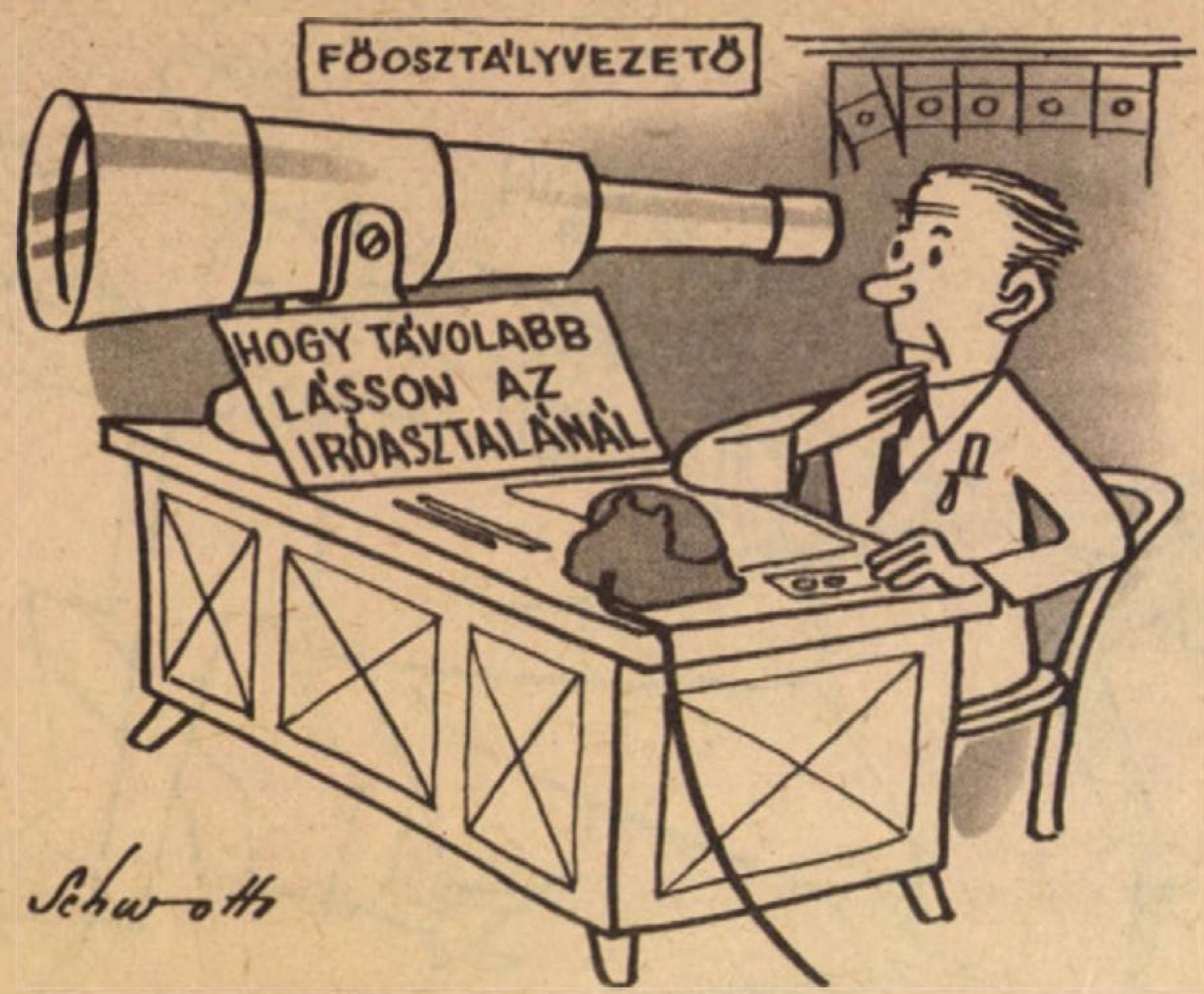
Modern film készül

Mészáros András rajza

– Kérjük a szereplőket, hogy foglalják el a helyüket!

Pedagógiai berendezés

KÉPREGÉNY

A Népszabadság 1964. január 5-i, vasárnapi számának 11. oldalán megjelent Illés Endre: „A követelő kor" című, szerintem nagyon okos, alapos írása. A cikk gyűjtőcíme: „Nép és kultúra". Többek közt azt olvassuk, (a harmadik hasábban) mennyire ártalmas az a gyakorlat, amely *„képsorrá, képregénnyé szegényíti az eredeti regényt. Ez az olajfoltként terjedő divat az igazi és ártalmas Nyugat-majmolás. A képregény az olvasói kedv és kíváncsiság legdurvább elgáncsolása"*... Illés Endre ezután kifejti, hogy *„a műfajt mégsem lehet betiltani, mert a silány gyümölcsöt hiba lenne a tiltott gyümölcs rangjával megajándékozni. Ezt a műfajt támadni kell."*

Milyen okos írás! – gondolom –, mennyire lelkemből lelkedzett. És lelkendezem. Ámde nem sokáig. A lap 17. oldaláig, amelyen ugyanis megjelent egy folytatásos képregény első része, vagy ha így jobban tetszik, első részlete.

Töprengek, még hozzá pesti szóhasználattal: Mi ebben a pláne? Amit a 11. oldalon támad a lap, azt a 17. oldalon lenyomatja. Hm. Itt valami hiba van! Mi a helyes és követendő? A 11., vagy a 17. oldal olvasmánya? Támadni, vagy közzé tenni?

Gyöngyi László

A VILLANYDARÁLÓ

Néhány hónappal ezelőtt univerzális villanydarálót vásároltam, amely azóta többször elromlott és mivel egy kicsit értek a kisebb szerelésekhez, mindig nekem kellett odahaza megcsinálnom, — bár nagyon idegenkedem az ilyen „házifeladatoktól".

Az elmúlt héten, amikor az „univerzális" ismét elromlott, a feleségem hétfőn megkért: hozzam rendbe a gépet. Aznap rosszkedvűen értem haza — délelőtt összevesztem a főosztályvezetőmmel —, ezért egy kicsit ingerülten azt mondtam:

— Most hagyj ezzel békén! Majd holnap!

Másnap elrontottam a gyomromat, félretoltam magam elől a darálót és fájdalmas hangon nyögtem:

— Ne ezt! Troparint!

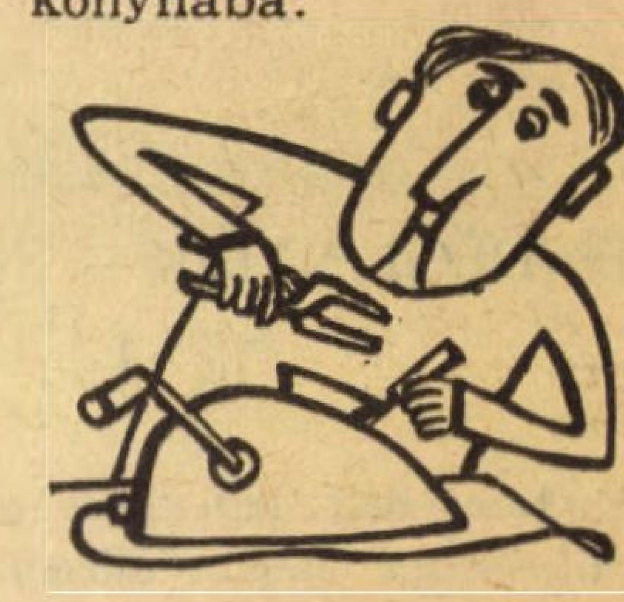
A következő két napon, szerdán és csütörtökön is sikerült kibújnom a reparálási munka alól. Feleségem dühös volt, már nem is beszélt velem. Pénteken este a szép, fiatal, szőke Berkesné, a szomszédnőnk csengetett be hozzánk. Én nyitottam ajtót, és őszinte örömmel mondtam: „Milyen kedves meglepetés! Parancsoljon beljebb!"

Berkesné villanydarálót tartott a kezében és mézédes hangon megszólalt:

— Nagy szívességet kérek. Elromlott a villanydaráló és nem tudom megcsinálni. A férfiak olyan ügyesek. Nem nézné meg?

— Szívesen! Értek egy kicsit hozzá.

Tíz perc alatt megjavítottam. A szép Berkesné bájosan mosolygott és elbúcsúzott. Amikor elment, kiszóltam a vacsorával foglalatoskodó nejemnek a konyhába:

— Szívem, most már benne vagyok a munkában, hozd be a mi darálónkat is.

— Már nincs szükség rá! És köszi szépen! — kiabálta vissza.

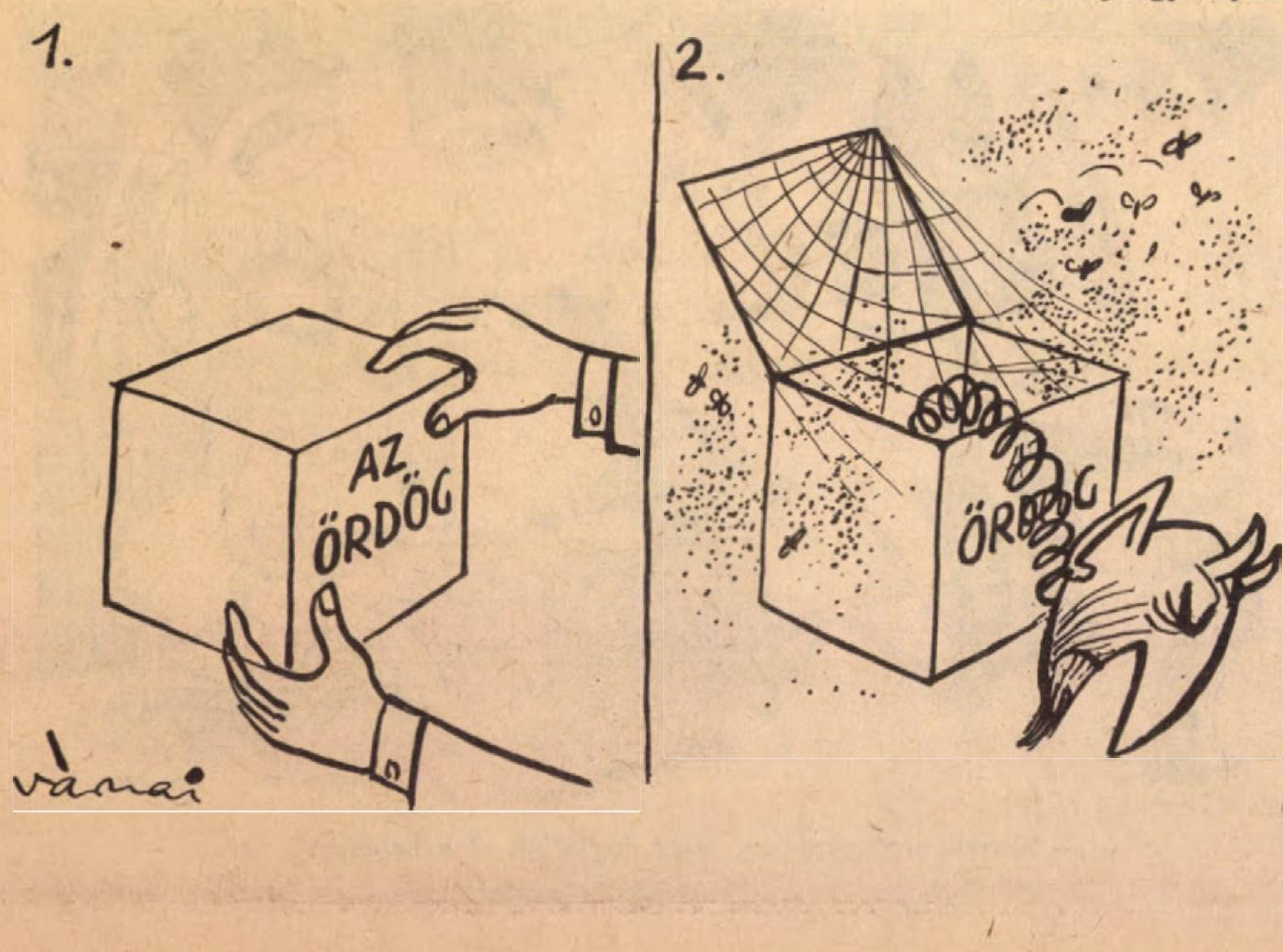
— Miért nincs szükség rá? És mit köszönsz?

— Azt, hogy megcsináltad. Berkesné ugyanis a mi darálónkat hozta be...

(palásti)

Egy felújítás margójára

Várnai György rajza

TALPIG FEHÉRBEN

A Csillag Áruház a következőképpen hirdeti fehér-áruit: „Talpig fehérben". Ezt nem értem. Januárban fehér kalapba, fehér nyakkendőbe, fehér zakóba, nadrágba, cipőbe kell öltözködnünk? Ezt nem tartom helyesnek, mert a fehér nemcsak egyhangú, hanem gyorsan is piszkolódik. Ennek a talpig fehér propagandának legfeljebb a kísértetek tehetnek eleget, mert azok éjfélkor valóban tetőtől talpig fehér lepedőbe burkolóznak. Néhány arab országban divat a fehér burnusz, de a pesti áruházak nyilván nem ott kívánják portékáikat eladni. Szerintem helyes lenne, ha áruházaink valamilyen más, ötletesebb címen hirdetnék a szép vászon és damaszt portékáikat.

(p.)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Barnáékhoz este kellemetlen vendégek érkeztek. Unalmasan múlnak az órák, de a vendégek a távozásnak még semmi jelét sem mutatják. Végre Barna rászól a feleségére:

– Böském, add ide az orvosságomat!

– Miféle orvosságot? – kérdezik részvéttel a vendégek.

– Azt – feleli Barna –, amelyiket öt perccel lefekvés előtt szoktam bevenni.

Kis méretek

Erdei Sándor rajza

Magyar zsebrádió — Magyar zsebkávéfőző — Magyar zsebpénz

NÉZŐPONT KÉRDÉSE

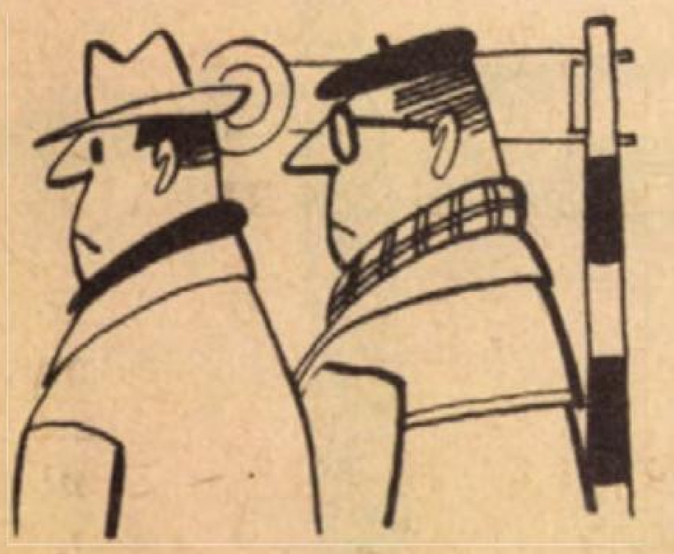
Metsző északi szélben ott ácsorgok az autóbuszmegállónál és türelmetlenül várok, de hiába. Már-már elönt a keserűség, amikor egyik utasjelölt-társam így fakad ki:

— A fene enné meg ezt az egész rohadt világot!

Hirtelen rádöbbenek, hogy ez helytelen túlzás. Igaz, hogy nem jön a busz, s az ember füle fázik, de hát nemcsak ebből áll a világ. Alapjában véve ha megfelelő nézőpontból szemléljük a világ jelenségeit, nem lehetünk elégedetlenek.

Nem élünk a Holdon, van levegőnk, magunknak lélegzünk.

Nem vagyunk ciprusi görögök a törökök ellen, vagy törökök a görögök ellen.

Átlagéletkorunk már 70 év körül jár, nem úgy, mint azok a milliomod másodpercekig élő elemi részecskék, amelyeknek halandósága egyenesen megdöbbentő.

Sokkal változatosabban táplálkozunk, mint a halak, a sakálok, vagy a pápuák.

Testmagasságunk általában kielégítőnek mondható, egészséges középút vagyunk a brontosaurus és a baktérium között.

A víz klórtartalma sokkal alacsonyabb, mint a klór víztartalma.

Nem tört ki vulkán a Józsefvárosban, nem kért tőlünk politikai menedékjogot Madame Nhu és a magyar filmgyártás igenis mutatott fel már eredményeket.

Úgy fest, hogy Zsivótzky mégis indulhat a tokiói olimpián.

Általában mindenkinek megfelelő számú vörös és fehér vérsejt áll a rendelkezésére, hasznos zsigerek működnek a szervezet szolgálatában, s a bolthálózat is bővült.

Enyhülés van a kelet—nyugati kapcsolatokban.

Anticiklonok jönnek, mennek, de az időjárás marad.

Újra lehet kapni parenyica-sajtot.

Egy-két solidus is akad, ha az ember sokat ás.

Néha négy találatra is szépen fizet a lottó.

Tüdővel és nem kopoltyúval lélegzünk.

Megszűnt a hűbériség.

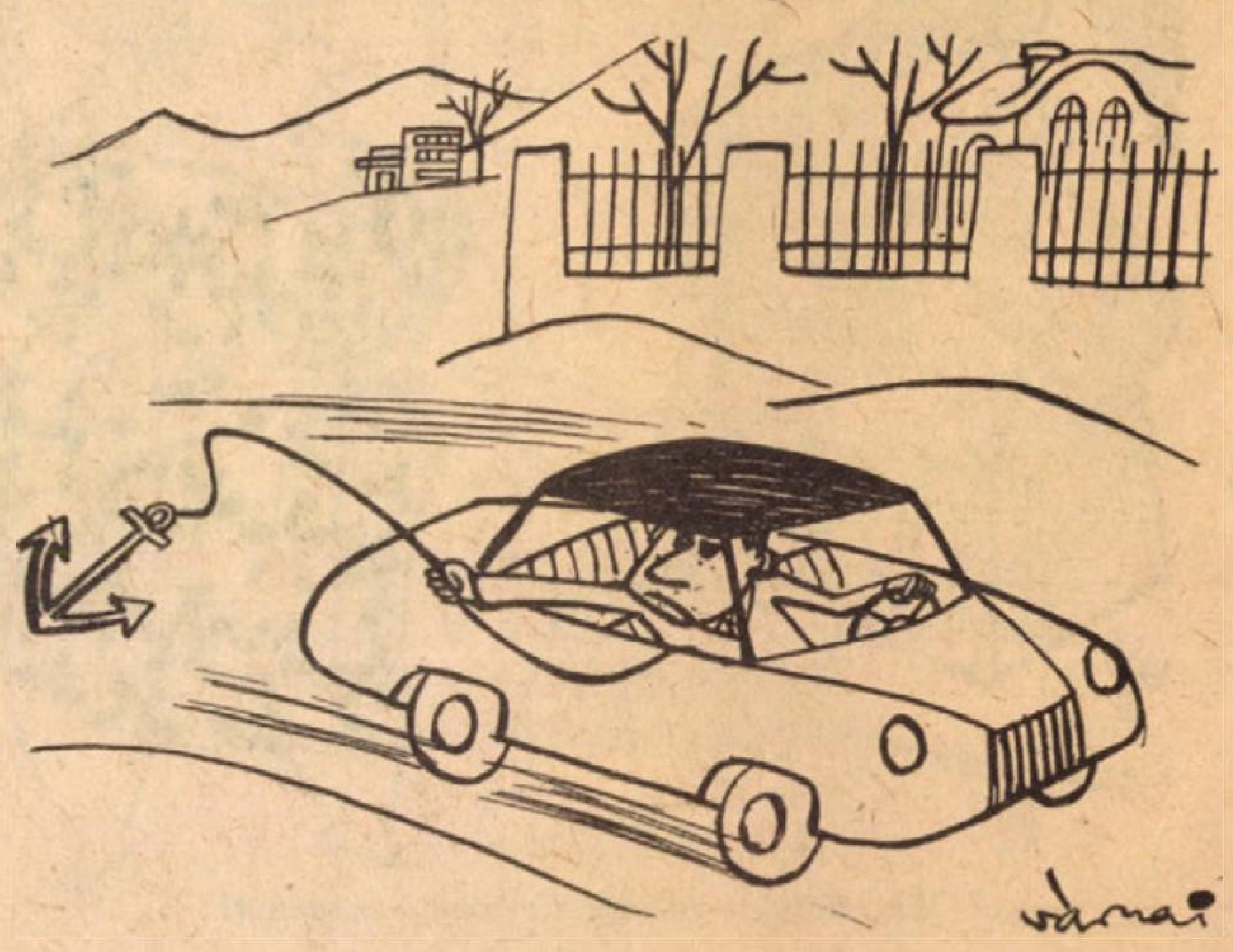
Megfejtették az egyiptomi képírást.

A budafoki gyantagyár tizenkét százalékkal túlteljesítette évi tervét.

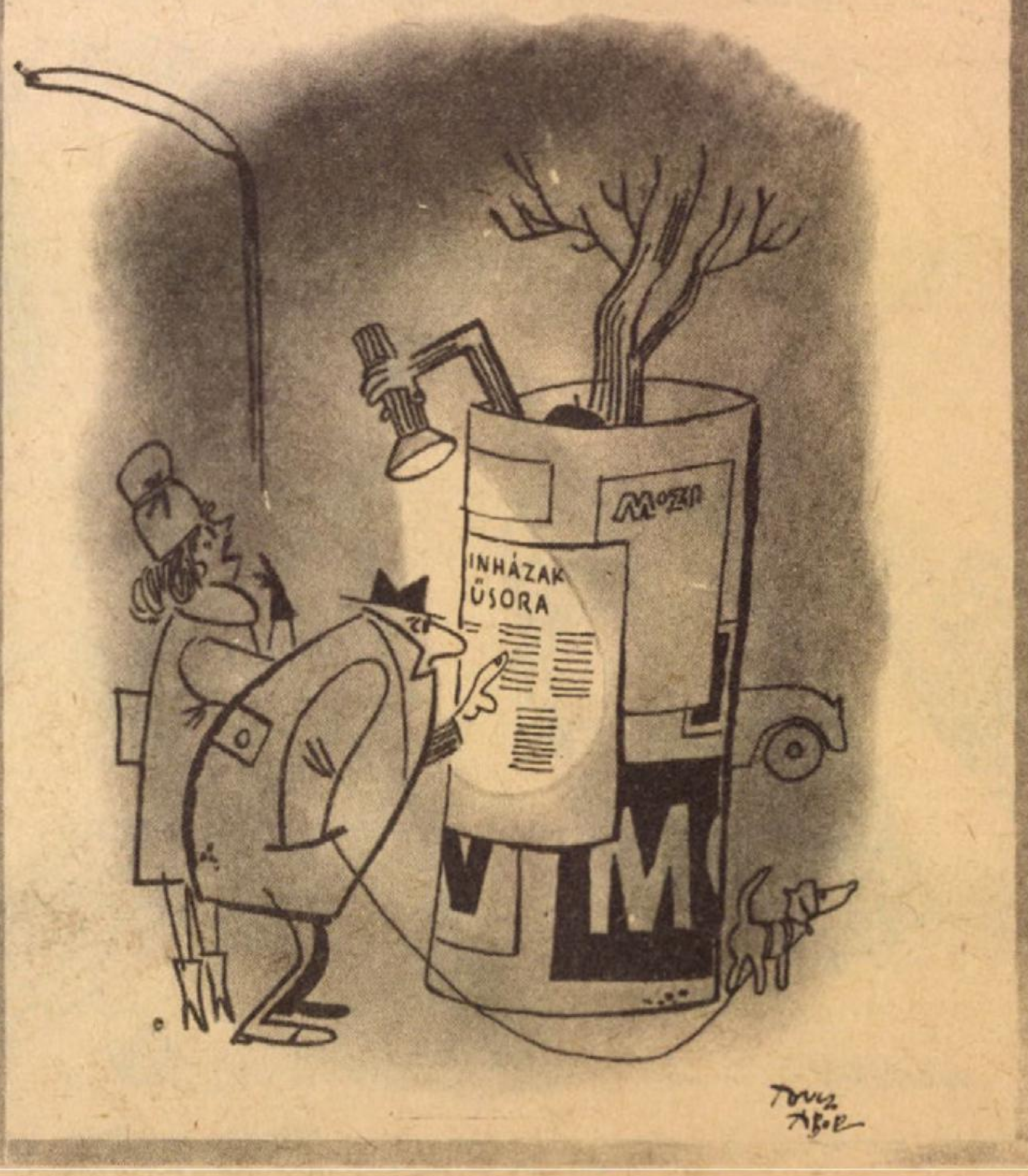
Persze, vannak hiányosságok is. Például a busz még mindig nem jön. De ennek is vannak előnyei. ha megfelelő nézőpontból szemléljük. Először is: jármű nélkül nincs közlekedési baleset. Másodszor: van idő tovább tűnődni azokon a jelenségeken, amelyek joggal tölthetnek el minket elégedettséggel.

Feleki László

Síkosak a hegyi utak

A kultúra szolgálatában

Feltornázta magát

Szűr-Szabó József rajza

A Patyolatnál

– Kovács úr, hagyjuk ezeket a trükköket, már tegnap megmondtam, hogy gyorsmosást most nem vállalunk!

Hárpia feleség

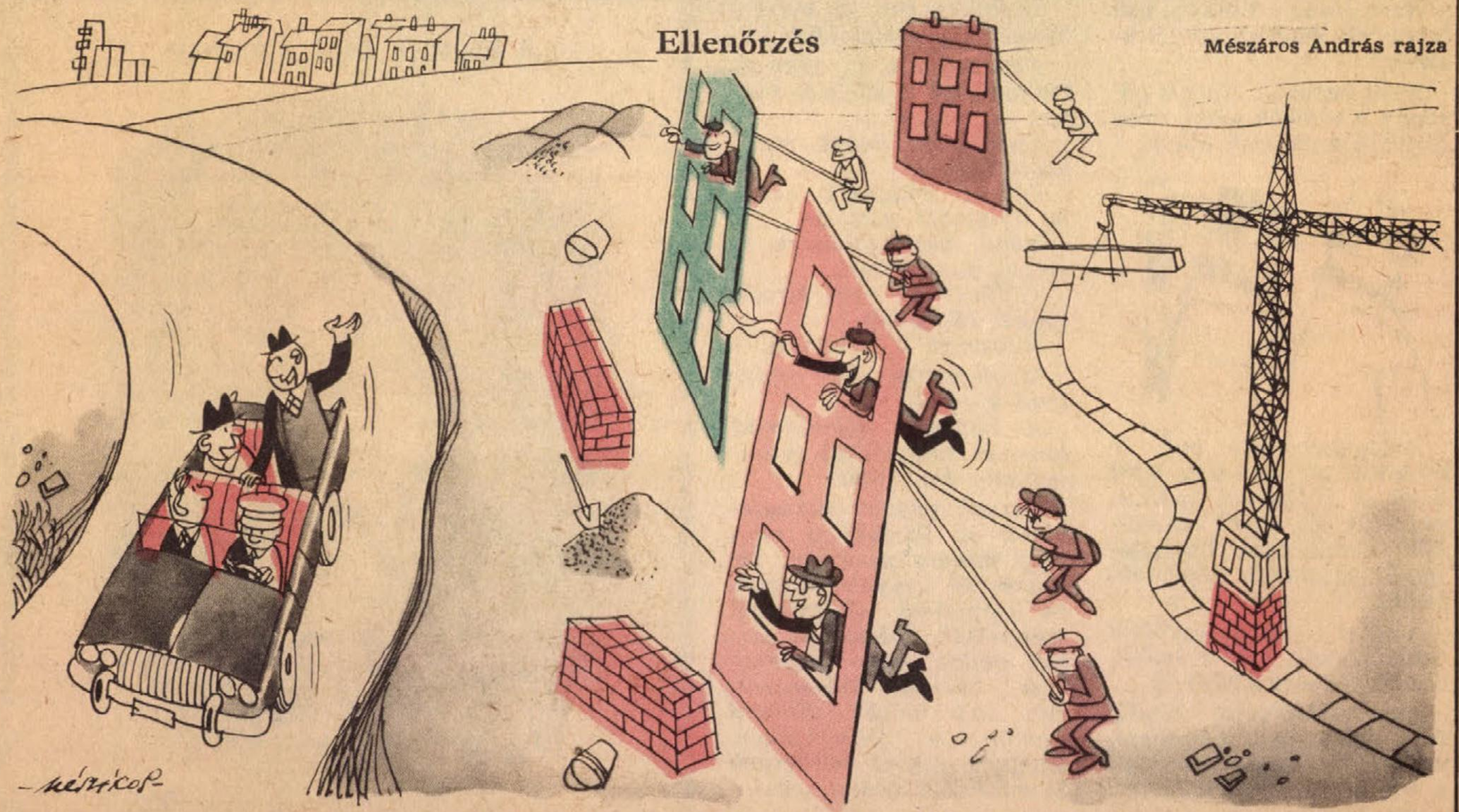
– Te! Már megint lottóra költötted a pénzt!

Kezdő

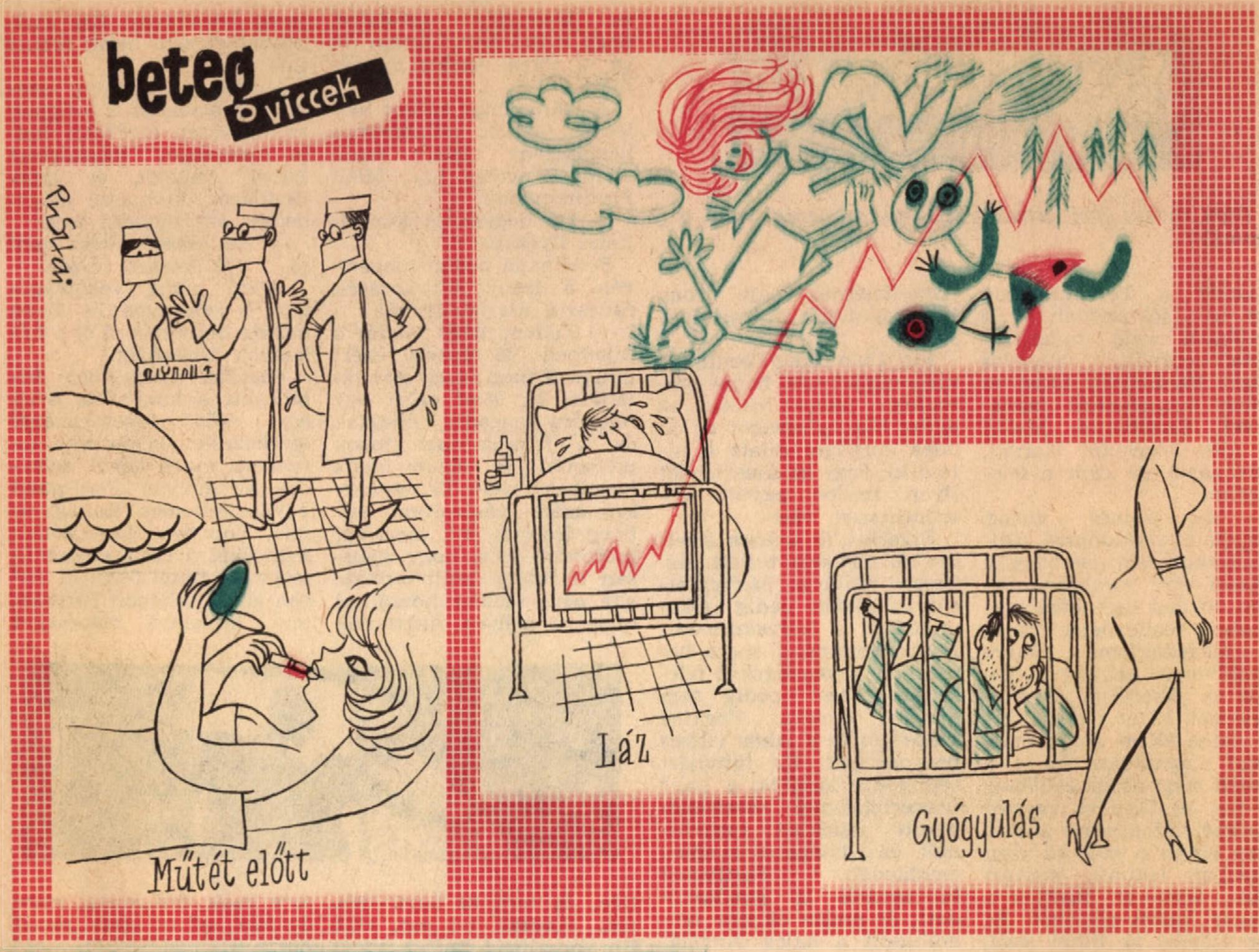

Ellenőrzés

Mészáros András rajza

Minden rendben, kartársak, mehetünk tovább!

Pusztai Pál rajza

A szamár

Habár
ma már
úgyszólván becenév
a szamár –
egy kérdés
tisztázásra vár.
Feleljen az,
ki rájamért
családnevemmel
egyetért:
jó, én szamár vagyok,
de ő –
miért . . . ?
Neki nincs hosszú, szép füle,
a szamárkórót én nyelem,
nem ő nyeli le.
I-á-kat torka
nem ereszt,
s legfeljebb a mellén hintál,
de a hátán
nem nőtt kereszt.
És még további alkati
különbségekre térve ki:
se bojtos farka,
se négy patája
nincs neki.
Talán az sem kellemes,
ha összevetjük,
kit milyen erény
jellemez.
Álljon ki versenyre
velem:
van-e ilyen
igénytelen,
s ha verik,
agyonterhelik –
ilyen türelmes,
ily szelíd . . . ?
S ha az írást is
ismeri,
szóljon: hordott-e
isteni
pásztort a hátán
valaha,
vagy költeményben volt-e a
párját vesztett juhászlegény
főbebunkózott szamara!

Több kérdés nincs.
A hozzáértő
láthatja, hogy a szamár szóban
nincsen becsmérlő,
nincsen sértő.
Konok, makacs leszek
ezentúl.
Kibömbölöm, mi
keblemben dúl.
Iááá . . .!!!
Azt tűrni nem lehet,
hogy csipri-csupri emberek
botorul elbitorolják
a becsületes szamár nevet!

Békés István

A hét legjobb vicce

Fia született – de milyen áron...

Egy riport címe a Népszavából

A kis diplomata

– Nem írattad alá az intőt?
– Nem. Apám még tanulmányozza . . .

Pesti Dekameron

GORDON-GIN

(Egy ravasz férj pálinkát vásárol, de berúg, mint a szamár.)

Lakik a Terézvárosban egy igen jól szituált és jó családból való műanyag-kutató-mérnök, bizonyos Fogát Ferdinánd, fiatal és finom megjelenésű feleségével, Erzsébettel. Midőn az újév közeledni látszott, Ferdinánd így szólt a feleségéhez:

— Mit szólnál ahhoz, hogyha ez alkalommal, Szilveszterkor nem mennénk el sehová szórakozni, hanem inkább egy házi mulatságot rendeznénk itthon, a lakásunkban, melyre meghívnám néhány kellemes és jókedélyű munkatársamat, kiket úgyis illendő volna előbb utóbb meghívni magunkhoz. És te is hívjad meg, akire gondolsz, és így legalább ez egyszer értelmét láthatnánk annak, hogy ebben a szép és nagy lakásban lakunk, melyért egész éven át fizetjük a magas lakbér-pótlékot. És egy cseppet se féljél attól, hogy fáradságos lesz számodra e házimulatság, mert mindent megrendelünk majd a KÖZÉRT-től, és szerzek neked egy szíves segítő-társat is az osztályomról, egy szerény és jómodorú fiatal kolléganőt, kit Bábel Angélának hívnak, és ki egyenesen megtiszteltetésnek fogja venni, ha meghívjuk őt magunkhoz.

Magában pedig Ferdinánd még ennyit tett hozzá szavaihoz: „mert hiszen az egész házimulatságot az én édes Angélám miatt eszeltem ki, hogy az újesztendőt ilyen módon együtt köszönthessem vele."

Erzsébet, ki urának érzelmeiről mit sem tudott, szívesen ráállt a házimulatságra. Midőn pedig elkövetkezett a Szilveszter-est, Fogát Ferdinánd sorra bemutatta a vendégeket feleségének, azok pedig nem győzték dicsérni Fogátné szépségét és a lakás ízléses berendezését. És mindjárt töltögetni kezdtek a nagy szakértelemmel összeválogatott italokból egymásnak, és a hangulat gyorsan emelkedett. Ferdinánd tánczenéről is gondoskodott, és midőn először táncolhatott a bájos Angélával, bizalmasan így szólt hozzá:

— Mókusom, ezen az éjszakán valóra válthatnám leghőbb vágyamat, ha te is úgy akarnád! Mert tudd meg, hogy e három szobán felül van még egy negyedik is, egy kicsiny szoba, mely a konyhából titkon nyílik és bizonyára gondolod, hogy miért nem hívtam fel rá a többi vendég figyelmét.

A leány, hogy ezeket hallotta, ijedten pillantott a háziasszony felé, majd szemrehányólag így felelt Ferdinándnak:

— De hogyan is képzelhetsz ilyesmit?!

Ferdinánd pedig, megértvén a leány tiltakozását, ravaszul azt felelte rá:

— Tudom, hogy mi jár a fejedben és éppen ezért hallgasd meg, hogy mit találtam ki. Most ezért egy félórára magadra hagylak és a feleségemnek fogok udvarolni és sűrűn fogok koccintani vele. És egyenesen ezért vásároltam egy üveg Gordon-gint, mert azt hallottam róla, hogy gyorsan a fejébe száll annak, aki nem szokott hozzá, és utoljára mélyen elalszanak tőle, és még az ágyúlövés sem ébreszti fel azt, akit Gordon-ginnel itattak meg. És meglásd, hogy az én Erzsébetemnek egy fél óra is sok lesz és máris mélyen aludni fog, és a többiek sem olyan józanok már, hogy feltűnjön nekik, hogy mi kettőnket sem látnak a társaságban.

Ezzel pedig, mégegyszer rákacsintván a leányra, felesége után nézett és magához véve egy üveg Gordon-gint, dologhoz látott. És mindenféle kedveskedések közepette többször is rávette az asszonyt, hogy igyék vele.

A hatodik pohárka után Erzsébet így szólt:

— Úgy érzem, hogy teljesen becsíptem! Egy gyűszűnyivel sem birok többet inni!

Miután az asszony szavainak értelmét Ferdinánd szerencsésen érzékelni tudta, tántorogva megkereste Bábel Angélát, és nagy csuklások közepette elégedetten azt mondta neki:

— Az asszony kész van! tö... tökéletesen részeg!

Azzal pedig végigvágódott a szőnyegen és ilyen módon helyezték el őt a hálószoba heverőjén.

Fogátné ezenközben kibillegett a konyhába, hogy egy erős feketekávéval igyekezzék egyensúlyt teremteni maga körül, szívesen elfogadván Ferdinánd egyik kellemes kollégájának, Soponyai Leventének segítségét a kávé elkészítésében. A fiatal férfi, ki éppen annyi alkoholt fogyasztott, amennyi bátorságát még csak felfokozta, mindenféle udvarlással járult hozzá a kávéfőzéshez, majd véletlenül benyitván a rejtett, kis szobába, így szólt Erzsébethez:

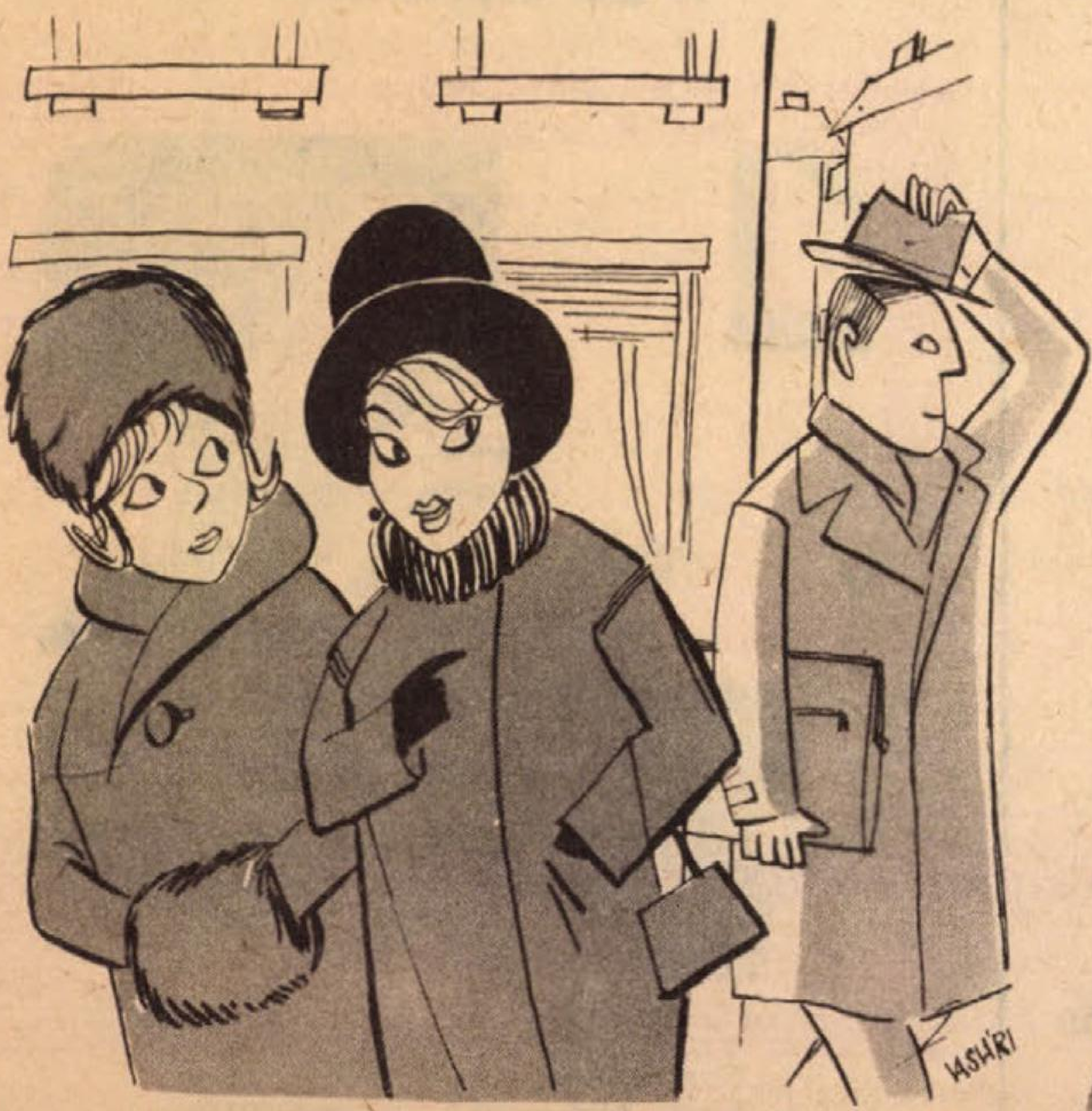
— Hiszen még meg sem mutatott mindent ebben a házban! Igazán nem szép, hogy ez apró kis fülkébe, mely legkellemesebb része a lakásuknak, be sem vezetett!

Erzsébet pedig, kit a férje csupán annyira itatott le, hogy mindössze gátlásait veszítette el tökéletesen, pironkodva válaszolta:

— Ha úgy gondolja, esetleg eloltahtjuk a gázt és megfőzzük a szobában, a villanyfőzőn azt a feketét...

Somogyi Pál

Női dolgok

– Már sokszor voltam szerelmes belé...

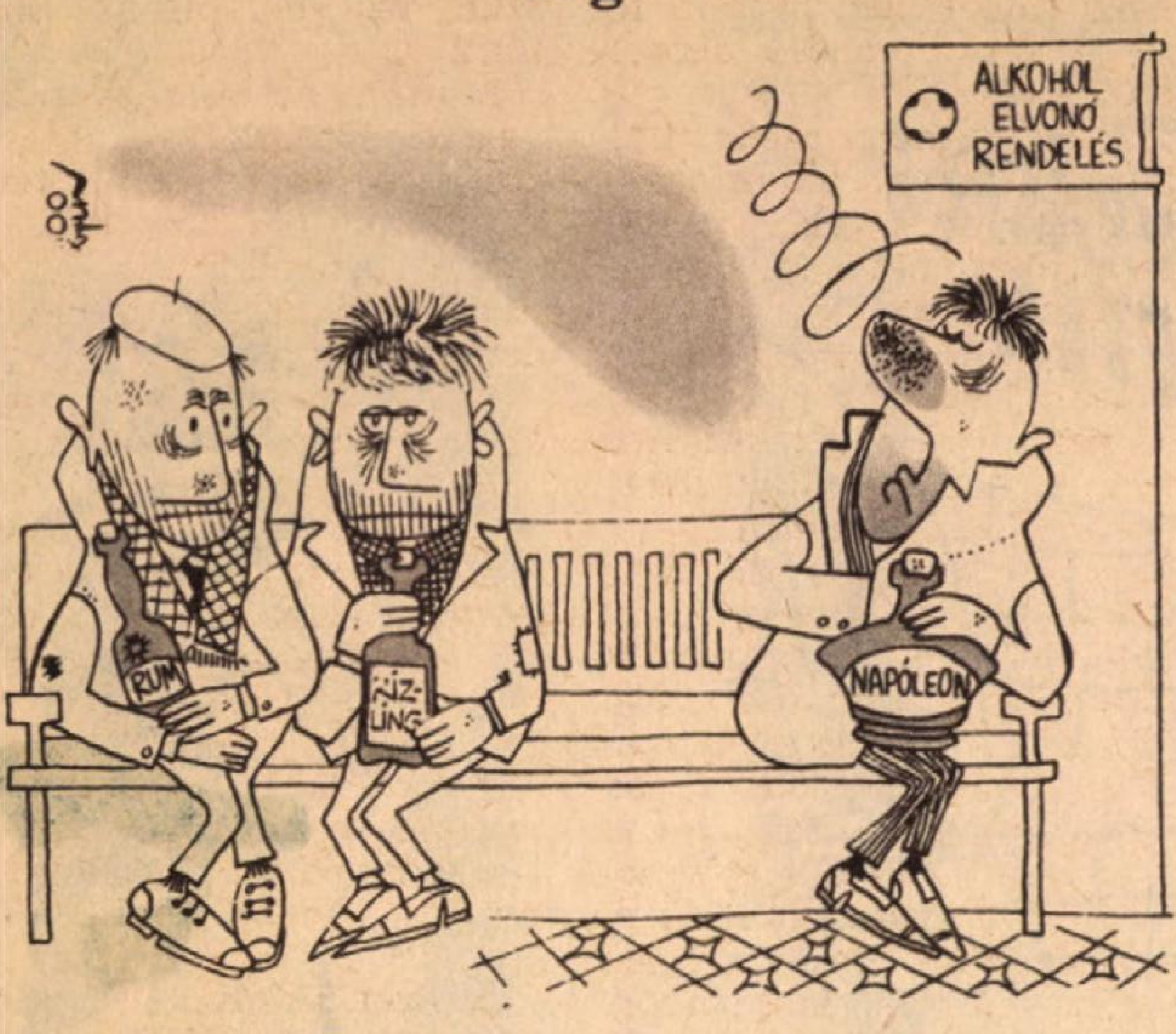
ÉS MIT SZÓLNAK HOZZÁ A BOGARAK?

A Népszavában megjelent egy fénykép, mely a 15-ös villamost ábrázolta, néhány utas társaságában. A szöveg közölte, hogy az újpestieknek nagy örömöt okozott a 15-ös villamos járatának meghosszabbítása az újpesti hídig. Erről jutott eszembe egy régi vicc: a tanító bácsi egy kirándulason azt mondja a gyerekeknek: „Halljátok! A madarak hálaéneket mondanak a teremtőnek, aki jóllakatta őket bogarakkal." Mire Móricka megkérdi: „És mit szólnak hozzá a bogarak?"

Én is megkérdeném, hogy mit szólnak a Pozsonyi út és környékén lakó utasok, akik most 5–10 percet várnak a meghosszabbított vonalú 15-ös villamosra, ha nem tudnám. De tudom! Közölni azonban azt legfeljebb csak egy mai regényben lehetne, újságban még nem!

B. K.,
aki a Pozsonyi úton lakik.

Gőg

Jobb későn...

Török János rajza

– Amint elkezdjük a tavaszi munkát, behordjuk az őszi kukoricát...

Irka–FIRKA

Sok mókás dolgot írnak fel a gyerekek a behavazott autókra, de nekem eddig talán ez tetszett a legjobban:

„Gyermektelen fiatal párnak kiadó!"

*

Mivel az utóbbi telek annyi nehézséget okoztak hazánkban, lassanként az a meggyőződés alakul ki bennem, hogy mi voltaképp kifejezetten nyári ország vagyunk.

*

Elgondolkozva nézem az „Epekedő szerelmes" című francia filmbohózat plakátját:

„Írta, rendezte és a főszerepet játssza; Pierre Etaix."

Szép kis vircsaft lehet a kapitalizmusban, ha már egy embernek három helyett kell dolgoznia, hogy megélhessen.

Egy belvárosi rádióüzlet kirakatából tévé kamera veszi célba a járókelőket. Aki a fura készülék előtt megáll, rögtön láthatja magát egy impozáns Alba Regia képernyőjén.

Igazán nem is hittem volna, hogy ilyen egyszerűen meg lehet spórolni egy tükröt...

*

A Ferihegyi Repülőtér várótermében levő postaládán felirat közli az érdekeltekkel:

„Lottó nem dobható be!"

Kicsit csodálkoztam a dolgon, mert inkább ilyesféle figyelmeztetést várna az ember:

„Külföldre utazás előtt ne felejtse el bedobni az e hetit!"

(d — th)

Végre egy kis kikapcsolódás

A tévé rossz, a gyerek a nagymamánál, a kocsi a szervizben van...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Pál, Adyliget, — Zs. Miklós, Makó, — Cs. Imre, Bp. XIV., Thököly u. — L. Jutka, IX., Vaskapu u. — C. R. Győr, — D. Csaba, Bp. XX., — Sz. András, Telekgerendás, — N. Gy. Budafok, — S. T. Bp. VII., Majakovszkij u. — B. József, Bp. VIII., Kulich Gy. tér — K. Ferenc, Bp. Kisfaludy u. — K. Gizella, Bp. VIII., József krt. — F. Miklós, Sopron, — L. Miklós, Mátyásföld, — B. M. Bp. V., Duna u. — B. Imre, XI., Móricz Zs. körtér, — T. Ané, Bp. Szerémi sor, — K. Béla, Ostffyasszonyfa, — G. Zoltán, Bp. VII., Majakovszkij u. — J. István, Bp. V., Beloiannisz u. — K. Endre, Nyírbátor.

Pedáns ember

Schwott Lajos rajza

– Letörülted a lábadat, fiacskám?
– Már kétszer is!

Év elején

Mészáros András rajza

– Van itt ember elég!
– Jó, jó, de valakinek dolgozni is kell!

Felmerül a kérdés...

Felmerül a kérdés, és engem már a guta kerülget...

Olvasom: ezúttal a Kábelgyárban lepleztek le egy bűnszövetkezetet. Tagjai loptak, csaltak, az okozott kár értéke több, mint százezer forint. Bíróság elé állították őket, rövidesen elnyerik méltó büntetésüket stb., stb. De — olvasom — *felmerül a kérdés: miként történhetett, hogy éveken át zavartalanul folytathatták sötét üzelmeiket?*

Leteszem az újságot, és felmerül bennem a kérdés: vajon hányszor merült már fel eddig ez a kérdés, és még hányszor merül fel a bűnügyi tudósítások záró bekezdésében? Meggyőződésem, hogy ha az újságíró véletlenül elfelejtené felmerültetni ezt a költői kérdést, a nyomdászok megszokásból maguk beleszednék a cikkbe.

Felmerül ugyanis a kérdés: miért merül fel újból ez a kérdés, amikor az előzőkre sem kaptunk választ? Miért nincs felelet, miért büntetlen a bűnös hanyagság? Pedagógiai okokból? Félő, hogy leendő bűnszövetkezetek leendő tagjai ösztönző tapasztalatcseréнek fogják fel a konkrét feleletet? Vagy megbántódnának a helyi vezetők, ilyen-olyan fokú illetékesek, akik látástól vakulásig törik magukat a gyár ezernyi ügyében, és ezért észre sem veszik: időközben körülöttük ellopták az üzemet?

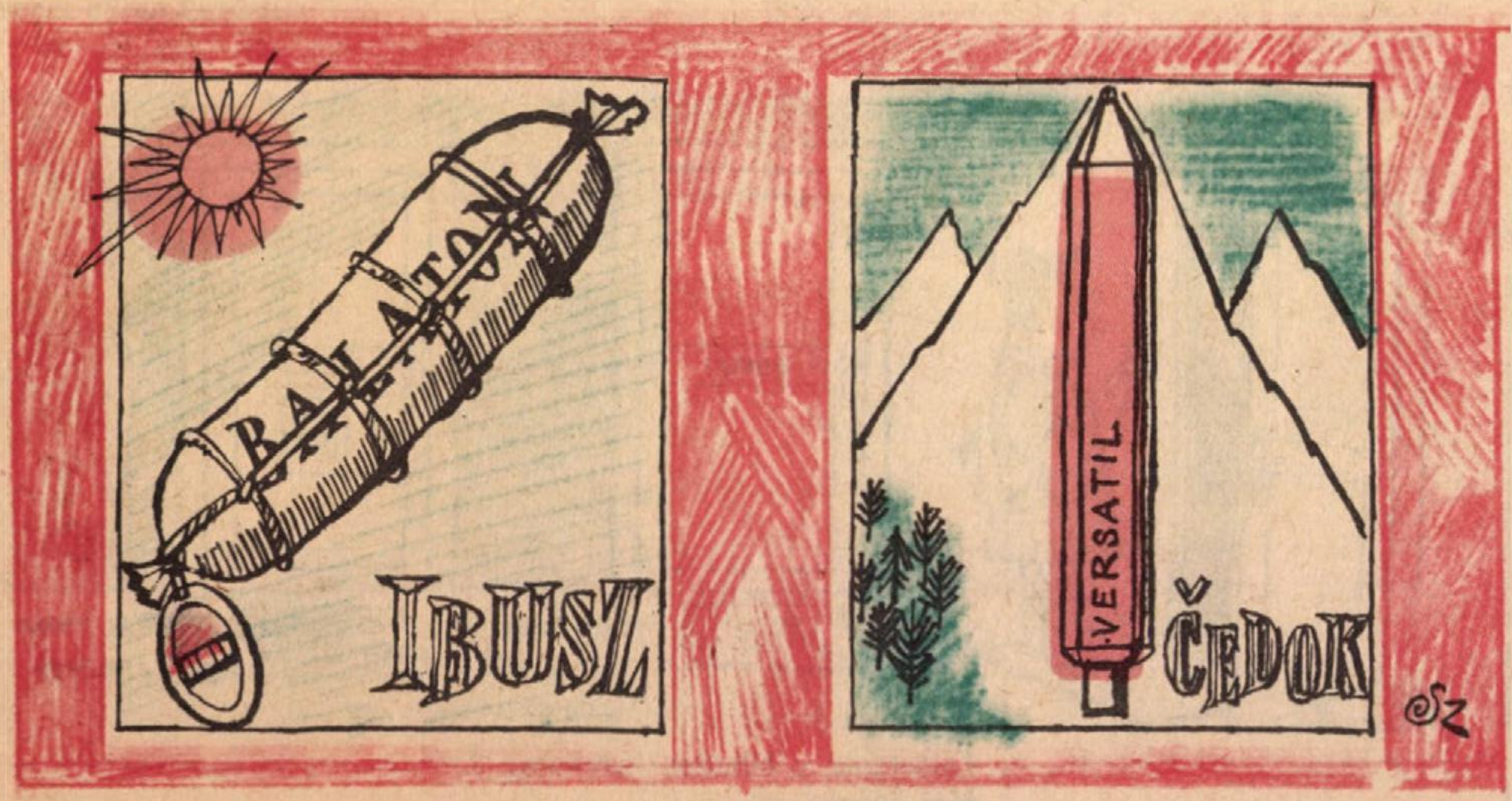
Felmerül a kérdés: nem túl nagy a rezsije ennek a tapintatnak? Nem volna gazdaságosabb, ha rendszeresen kihalásznák, napvilágra hoznák a felmerült kérdéseket?

Joggal merül fel ez a kérdés?

K. A.

Idegenforgalmi plakátok

Szűr-Szabó József rajza

Pesti tudósítónktól

A „Félelem bére” óta nem olvastam olyan izgalmas szállításról, mint amilyent F. A. írt le a Magyar Nemzetben. A riportból megtudjuk, hogyan vitt ki kézben két felbecsülhetetlen értékű Goya-képet a londoni Goya-kiállításról Dr. Harasztiné Takács Marianna, a Szépművészeti Múzeum egyik kutató műtörténésze. Kis ládában vitte a milliós műkincseket, s az embernek utólag is a hideg fut végig a hátán, amikor olvassa, hogyan adta fel személypoggyászként a tudós asszony a két képet, s hogyan ült remegve a paklikocsi ajtaját figyelve. De hát az a fontos, hogy a képeket nem lopták el, a nemzetközi műkincs-banditák sokkal ravaszabb és bonyolultabb szállítási módszerekhez vannak szokva, semmint egy kis szerény ládácskára gyanakodnának. Azt ajánlom, hogy a Nemzeti Bank legközelebbi aranyszállítását bízzák a Boy-vállalatra. Ugyan ki gyanakodnék aranyrudakra egy kerékpáros küldöncnél?

*

Japán prospektus került a kezembe valamelyik nap. Érdekes, hogy Nagaszakit még mindig úgy hirdetik, hogy „A Pillangó kisasszony városa”. Ha az ember felfrissíti az emlékezetét, valóban eszébe jut, hogy Puccini operája Nagaszakiban játszódik. Ez a japán város azonban a második világháború utolsó napjaiban más nevezetességre is szert tett. Nem kellene éppen ezért átírni az operát? A drámai feszültséget is fokozná, ha Pinkerton hadnagy 1945-ben atombombával térne vissza szerelmesének, a kis Csocsoszánnak szülővárosába.

(f. l.)

Látta-e már Budapestet éjjel?

Gerő Sándor rajza

Nappal is megnézheti . . .

Megszokás dolga

– Mondja, Szabó kartárs, maga nevet azon, hogy a negyedik negyedévre nem tudunk prémiumot fizetni?

– Igen. Én tudniillik már a harmadik negyedre sem kaptam.

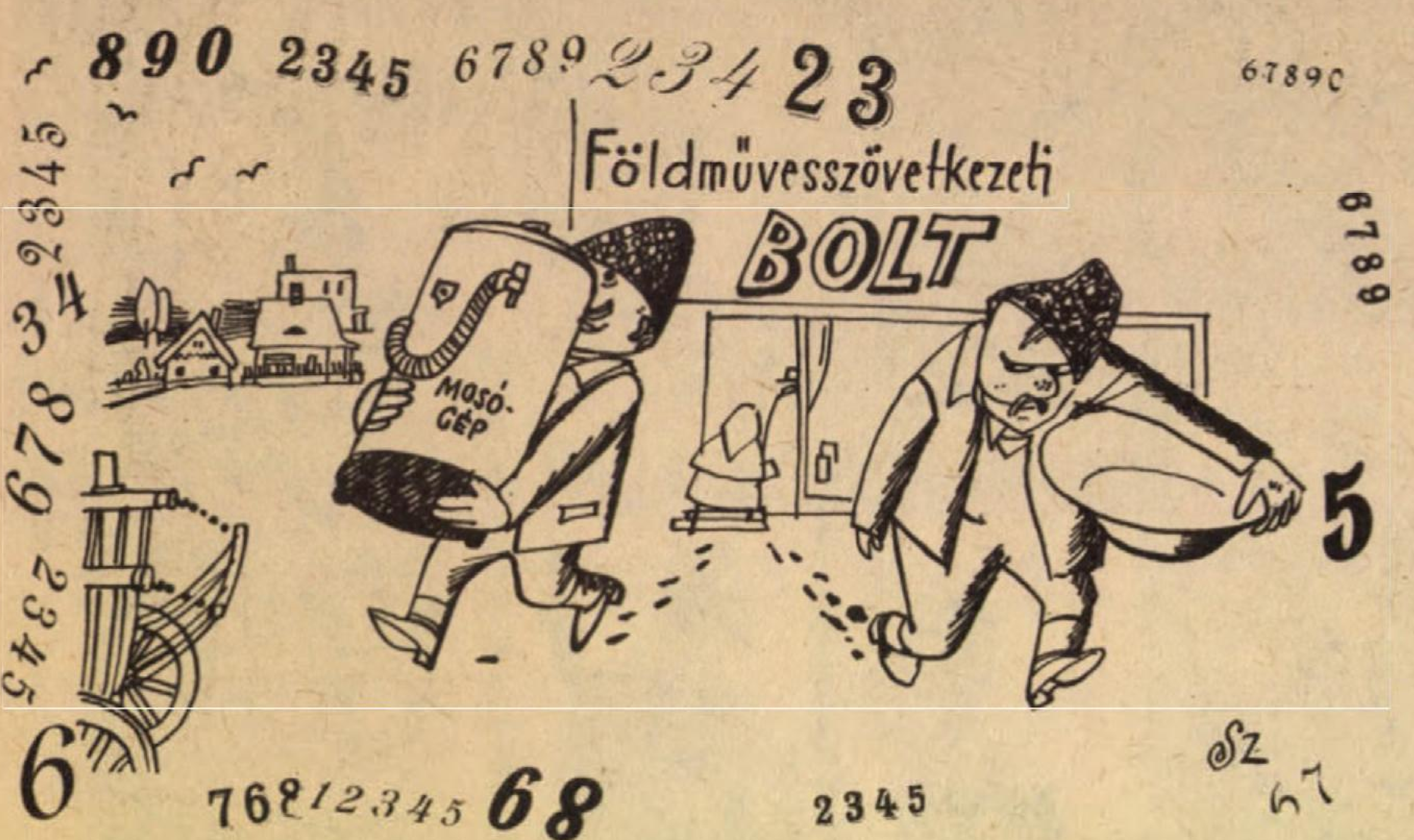
A velőscsont

– Remélem, igazgató kartárs, nincs panasz mostanában az üzemi konyhára!

Ki hogy dolgozott a múlt évben

Szűr-Szabó József rajza

Nyílt levél U Thanthoz

Igen tisztelt Főtitkár Úr!

Bár budapesti látogatásakor másirányú elfoglaltságom miatt személyes találkozásunkra sajnos nem kerülhetett sor, engedje meg, hogy ezúton juttassam kifejezésre Ön iránt érzett megkülönböztetett nagyrabecsülésemet.

Továbbá biztosítani szeretném arról is, hogy megalakulása óta lankadatlan figyelemmel kísérem a Világszervezet munkáját, és örömmel töltenek el azok az erőfeszítések, amelyeket az Egyesült Nemzetek Szervezete a világ békéjének megőrzése és az emberiség jólétének növelése érdekében kifejt.

Ezek után azt hiszem, megérti, ha nem csekély aggodalommal fogadtam minap sajtónk hasábjain az alábbi kis hírt:

> **Megkezdődtek az ENSZ-székház** bővítésének munkálatai. A közgyűlés termében százharminc ország számára teremtenek helyet. A közgyűlési teremben elektromos szavazatszámláló berendezést szerelnek fel. (AFP)
>
> **Adenben csütörtök este ráloltek** Ali Szalem Ali volt munka-

Ha valahol, úgy az én házamban tudják csak igazán, hogy mit jelentenek egy ház bővítésének munkálatai. Lelki szemeim előtt már fel is ködlött az impozáns, ultramodern ENSZ-palota beállványozott képe, s rajta jókora tábla a módosított határidőkkel.

Szinte látom, amint köztiszteletben megőszült államférfiak, a világ legnagyobb koponyái hasztalan próbálják eltüntetni vadonatúj diplomatafrakkjaikról a friss mész vagy festékfoltokat, és elkeseredve konstatálják, hogy egy határkonfliktus kismiska egy emeletráépítéssel kombinált részleges felújításhoz képest.

Mivel az Egyesült Nemzetek Szervezete együttérzésem puszta tolmácsolásával még korántsincs kisegítve, engedje meg, hogy felhívjam a figyelmét egy idevágó, bölcs magyar közmondásra:

„Minél több a borravaló, annál kevesebb a rumli!"

Aki azt hiszi, hogy könyörgéssel, vagy fenyegetéssel elérhet valamit az építőiparban, ráfizet. Össze kell haverkodni a mesteremberekkel, kerül, amibe kerül, és megy minden, mint a karikacsapás! Ennyi az egész.

A világ népeinek alapvető érdekük, hogy a béke fennmaradjon és tartós legyen egy olyan frekventált helyen, mint az ENSZ székháza. Remélem, a tagországok belátják majd, hogy ebben a sok tapintatot kívánó, rendkívüli szituációban nem szabad visszariadni az anyagi áldozatoktól.

Restellem a dolgot, de én — fájdalom — pillanatnyilag nem tudok egyetlen fillérrel se hozzájárulni a nemes akcióhoz, mivel a mi házunkban is épp most fejeződött be a tatarozás . . .

Őszinte híve:

Dalmáth Ferenc

Szürkítés

Ahol lakom bokros, kertes,
villa-soros terület,
Sashegy alján, Buda-déli
tizenegyes kerület.

Most a környékünk mogorva:
a tél mindent behavaz . . .
Fő-főidény itt a vidám,
ezerszínű, vad tavasz.

Ezerszínű, ez a lényeg,
fű, fa, lomb, száz pici rés,
színes mind a házak fala,
s falak közt a kerítés.

Zöld, piros, meg sárga, meg kék
fönt az ég, meg lent a kő . . .
Mindez oly megnyugtató és
szemet gyönyörködtető . . .

Így volt eddig . . . De lakás kell,
s ez mindent megmagyaráz —,
a sok szín közül a földből
kinőtt több nagy szürke ház.

Eltakartak sok zöld lombot,
és a zöld lombok felett
eltakartak egy nagy darab
kéken csillogó eget . . .

Színtelenebb lett a környék . . .
De vidámság oson át
szívünkön, mert mind érezzük
a bentlakók mosolyát! . . .

Szépen, lassan megnyugodtunk . . .
Ám október elején
megjelent a környéken két
overállos vén legény . . .

Tengernyi festéket hoztak:
szürkét, s hozzá ecsetet,
s hozzáfogtak . . . Mi lakósok
szemléltük az esetet.

Szürke lett több garázs-ajtó,
s szürke minden kerítés,
mit egy éve zöldre kent be
sok-sok ecset-merítés . . .

Szólt az egyik overállos:
„Hogy bámulnak, Soma, nézd!
Nem tudják, hogy a Tanácsban
megspóroltak némi pénzt.

Nem tudják, hogy a raktárban
az elröppent év alatt,
festékek közt a szürkéből
vagy húsz mázsa megmaradt!

Föl kell kenni! . . . Kötelesség,
amit rajtunk bevasal
a Lakásgazdálkodási
Körzeti Al-Hivatal!"

Hallgattuk a szót, s a vége
általános derű lett . . .
Hogyha így megy, már jövőre
szürke lesz a kerület!

Ladányi Ferenc

A humor könyvéből

SZÉP ERNŐ, a finom tollú költő, a felszabadulás első napjaiban elcsigázottan, éhesen és kopottan baktatott a Nagykörúton. Szemközt jövő egyik ismerőse nagy lelkesedéssel köszöntött rá:

– Szervusz, Ernőkém, örülök, hogy élsz! Tudod, min mentem én keresztül? Ne is kérdezd! – Azzal félóráig regélte az ostrom alatti hányattatásait. Majd megkérdezte: – És veled mi van? Hogy vagy?

Szép Ernő fanyarul felelt:

– Hagyjuk ezt, jó? Nem elég nekem a te bajod, még az enyémre is emlékeztetsz?

GÁRDONYI GÉZA, akinek most ünnepeltük születésének 100. évfordulóját – igen szűkszavú ember volt. Kezdő korában egy kiadóvállalat vezérigazgatója behívatta és kellő ömlengés után rátért a tárgyra:

– Szerkesztő úr, írjon nekünk valami jó kis 10–20 íves regényt. A dohány mindig kell, igaz? Fizetnénk azért a könyvért magának . . .

Gárdonyi itt váratlanul közbevágott:

– Az kevés!

A vezérigazgató nevetve nézett rá:

– No jó. Hát akkor maga mennyit kér?

Gárdonyi kicsit tűnődött, aztán így válaszolt:

– Sajnos, az is kevés . . .

ABA NOVÁK VILMOS festette meg a székesfehérvári Romkert falában épült Szent István mauzóleum nagyszabású freskóját. Minthogy a színhely, – ahol a művész dolgozott – a közeli utcáról is látható volt, sok bámulója akadt. Az egyik nézőnek nem tetszett a mester modern művészete, nem is értette, ezért fejcsóválva figyelte a kép születését. Aztán odafordult a mellette álló nézőhöz:

– Tessen mán megmondani, ki ez a piktor itten?

– Aba Novák Vilmos – hangzott a felvilágosítás.

– No, én más nevet is tudnék adni neki – morgott a könyörtelen „műbíráló." – Inkább híhatnák őtet hagyja Aba Nováknak . . .

Import humor

– Ez a sál pompás lesz a férjemnek!
(Ici Paris)

VETÉLKEDÉS

(Eulenspiegel)

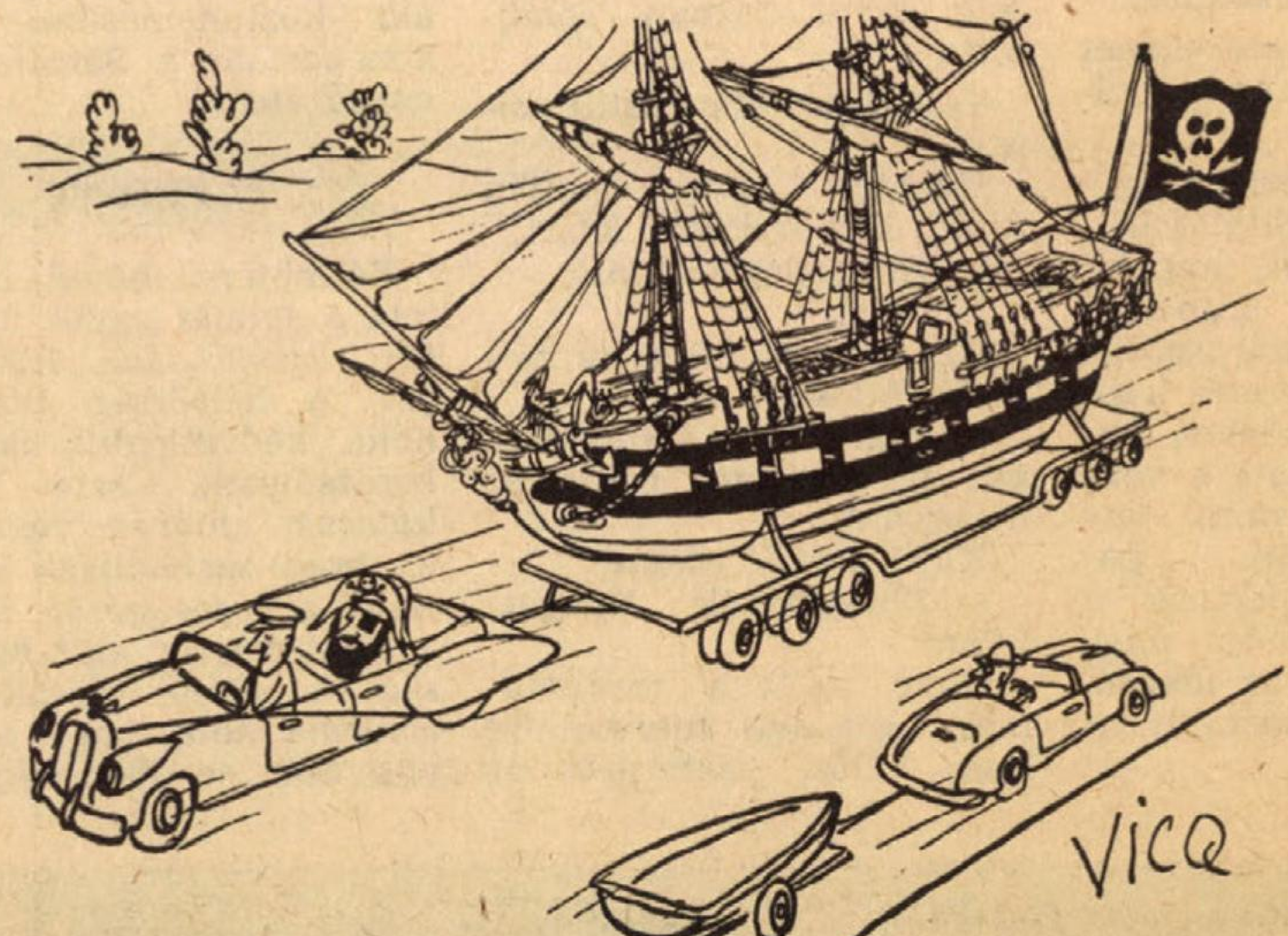
A SZOKÁS HATALMA

(Jezs)

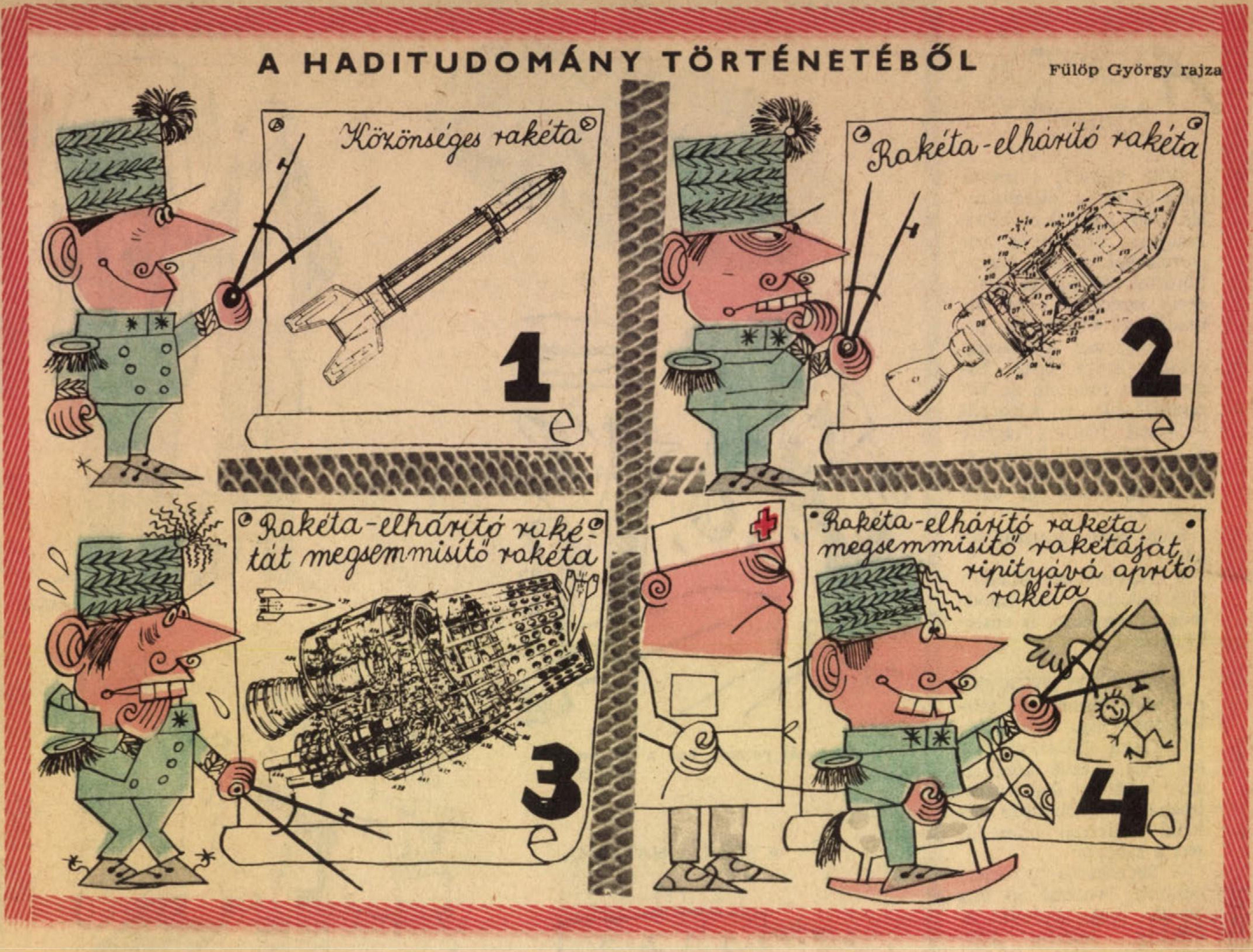

– Micsoda ócska anyag! Az első mosásban kijön a mintája! . . .
(Ici Paris)

INDULÁS A CAMPINGRA

(Le Rire)

MINIATŰR

KÜLPOLITIKA

Tegnapig rágalomnak véltem azt, amit Gizusról, kedves eszpresszóm szőke kávéfőzőnőjéről híresztelték. Azt mesélték róla kevésbé szőke és kevésbé csinos pályatársnői, hogy nem ő találta fel a puskaport.

Aztán a következő jelenet tanúja voltam tegnap délután:

Bejött a presszóba egy vörhenyes hajú fiatalember. Németül köszönt, angolul rendelt kávét, franciául kérdezte a pénztárosnőtől, hogy milyen cigaretta kapható. Gizus, miközben akkora gőzt bocsátott a vendég kávéjára, mint egy gyorsvonatmozdony, parancsba adta Klárinak a felszolgálónak, tudja meg, hogy hovávalósi az idegen. Az kisvártatva hozta is az első hírt:

— Egy nagy csokoládégyár képviselője.

Gizus akkora gőzt bocsátott a soros szimplásra, hogy azt hittem már indulnak is eszpresszóstól Hatvan—Füzesabony—Miskolc felé. És e zajban sóhajtotta:

— Milyen átkozottul csinos!...

Néhány perc múltán újabb hírt szerzett Klári:

— Rotterdamba való. Holland.

Gizus arcán öröm és kétkedés feleselt:

— Holland, holland... mit is olvastam róluk az újságban?

Klári egyből rájött:

— Elvesztették Nyugat-Iriánt.

Gizus arcát a fáraómúmiák közönye merevítette meg. Gőz sistergett az újabb duplákra és megszólalt a szőke külpolitikus.

— Egyébként nem zsánerem a pali. Alacsony...

És máris mosolygós, nagy csókolomot köszönt a helyiségbe lépő Kréta kettőnek, aki köztudomásúan híres középcsatár a Sámliművek csapatában.

TAPINTAT

Félméteres hóval hordta tele a január egyik dunántúli kisvárosunk központját. A helyőrség parancsnoka kedveskedni akart a lakosságnak, este tízkor kétszáz katonát vezényelt ki, hogy szabadítsák meg a hótól a város szívét. Annak a századosnak, akit az egység vezetőjéül rendelt, parancsba adta, hogy a legnagyobb csendben végezzék a munkát. Részint hadd legyen ez meglepetés a civileknek, másrészt pedig azért, hogy senkinek se zavarják meg az éjszakai pihenését.

Éjjel kettőre fejeződött be a tapintatos hóeltakarítás. A százados szinte suttogva vezényelt sorakozót és indulást. Majdhogynem lábujjhegyen ment a csapat, ámde néhány lépés után egy tisztességesen beszeszelt férfiúval találkoztak, aki katonaéveire emlékezvén harsány szakszerűséggel kiáltotta:

— Nóta!... Egy... kettő... három... négy!

S a parancsra kétszáz egészséges legénytorkon dördült az ének:

— Söprik a pápai utcát...

Abban a percben az egész város fölriadt álmából.

Bajor Nagy Ernő

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.0042 — Kossuth Nyomda. Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504